

Městská organizace KSČM v Brně

V. ročník

Brněnského odborného semináře
bud' SOCIALISMUS nebo BARBARSTVÍ

19. června 2021

SBORNÍK TEXTŮ

Ústřední téma ročníku:

SOUČASNÁ LEVICE - CHARAKTER A MOŽNOSTI

Městská organizace KSČM v Brně

V. ročník Brněnského odborného semináře
bud' SOCIALISMUS nebo BARBARSTVÍ

**SOUČASNÁ LEVICE
CHARAKTER A MOŽNOSTI**

V sobotu 19. června 2021, Brno :

- PhDr. Josef Skála, CSc.
- Doc. Ing. Radim Valenčík, CSc.
- PhDr. Věra Klontza-Jaklová, Ph.D.
- RSDr. Karel Klimša
- Art'om Korjagin
- PhDr. Petr Hampl, Ph.D.
- Ing. Pavel Posolda

REVOLUČNÍ **KOLEKTIVISTICKÁ**
AUTENTICKÁ **KOMUNISTICKÁ**
TRĚDNÍ **DELNICKÁ**
MARXISTICKÁ **KONZERVATIVNÍ**
ŽIVÁ **PROBÁNÁ** **MLADÁ**
INTERNACIONÁLNÍ **DEMOKRATICKÁ** **MRTVÁ**
MODERNÍ **PROGRESIVNÍ**
ZTRACENÁ **ZELENÁ** **WOKE -**
NEOMARXISTICKÁ **LIBERÁLNÍ** **PROBUZENÁ**
NEOLIBERÁLNÍ **MULTIKULTURNÍ**

Organizátor: MÚV KSČM Brno
Doporovatel: MÚV KSČM Brno

Brněnský Odborný seminář SOCIALISMUS NEBO BARBARSTVÍ 2021

V sobotu 19. června 2021 se v Brně v konferenční místnosti v budově KSČM na Křenové konal již pátý ročník teoretického semináře Městského výboru KSČM Brno, s ročníkovým téma **SOUČASNÁ LEVICE - CHARAKTER A MOŽNOSTI.**

Někomu se i s ohledem na probíhající epidemii může téma jevit jako neaktuální a nezásadní, nepřitažlivé. Také i vzhledem k loňským zkušenostem z prvního roku pandemie nemoci Covid-19 jsme byli odrazováni od uskutečnění. Při překrytí původně zamýšleného termínu krizovým stavem a za něj stanovenými podmínkami ani nebylo příliš času na výběr vhodného termínu v důsledku nejistoty určení dnů konání důležitých akcí jako byla mimořádná jednání ústředního výboru a očekávání konání mimořádného sjezdu KSČM.

Nicméně po překonaných peripetiích se seminář uskutečnil a nyní předkládáme i nezúčastněné veřejnosti **sborník videozáznamů a textových podkladů vystoupení** finální šestice vystupujících hostů, kteří se, podle našeho názoru se ctí, zhostili nelehkého, zato však nanejvýš stejně žádoucího jako obávaného úkolu přispět k odpovědi na tematickou základní otázku. Tedy: Jaká je současná levice a jaké má možnosti? V očekávané diskusi jsme chtěli dospět k zodpovězení další zásadní otázky a sice: Jakou levici dnes představuje KSČM?

Výzvu k vystoupení s diskuzí uchopili:

Doc. Ing. Radim Valenčík, CSc.
PhDr. Věra Klontza-Jaklová, Ph.D.
RSDr. Karel Klimša
PhDr. Josef Skála, CSc.
PhDr. Petr Hampl, Ph.D.
Ing. Pavel Posolda
Arťom Korjagin

Co velmi potěšilo, všichni souhlasili s veřejným publikováním záznamu svého vystoupení, podkladového textu a v případě Věry Klontza-Jaklové i zpracované prezentace.

„Když se něco může pokazit, tak se to také pokazí“, říká pan Murphy jedním ze zákonů schválností a jeho platnost potvrdil i seminář. Nejprve muselo být oželeno očekávané vystoupení zástupce „stranické mládeže“ Arťoma Korjagina a v den konání musel být program přizpůsoben mimořádné události na nejdelším parkovišti mezi Prahou a Brnem (rozuměj dálnici D1) v podobě havárie autocisterny. V horkém počasí uvěznila tři naše vystupující v koloně na dlouhé hodiny, ale vydrželi oni i my a nakonec se zdarem svá vystoupení přednesli.

Do sborníku je mimo jeho téma vložen i **text k připomenutí 80. výročí napadení Sovětského svazu vojsky fašistického Německa dne 22. června 1941.** Zpracování textu připomínajícího toto dnes velmi aktuální výročí se ujal PhDr. Josef Skála, CSc. a my mu za něj upřímně děkujeme.

Obsah Sborníku

PhDr. Josef Skála, CSc.

- 22. červen 1941: tajená fakta, akutní mementa 4
- Šance a dluhy parlamentní levice 9

Doc. Ing. Radim Valenčík, CSc.

- Několik otázek k levicové politice 17

PhDr. Věra Klontza-Jaklová, Ph.D.

- Jak přežít anthropocén? 28

PhDr. Petr Hampl, Ph.D.

- Současná levice pohledem zvenčí 39

RSDr. Karel Klimša

- Kam se poděli voliči levice a proč? 45

Ing. Pavel Posolda

- Pohled projektového manažera na Levici. 50

Doslov

51

22. červen 1941: tajená fakta, akutní mementa

Napřed to byl samý „blitzkrieg“. Vyhrávaly levou zadní. Zvrat nastal až 22. června 1941. Zítra to bude rovných 80 let. Bestii zlomil vaz až Sovětský svaz. Teprve Velká vlastenecká válka. Svobodu darovala i desítkám jiných zemí. Nám pomohla, tak jako ještě nikdo. Socialismus prokázal gigantickou sílu. Horory, jež před ním děsily, rozbil napadrť. S kapitalismem se rozvedla celá třetina světa. Krotit své psychopaty musela i západní „elita“.

Pak ale přišla „katastrojka“. A podraz „Malty místo Jalty“. Samoděržaví globálních oligarchií. S průlomem pokroku vede „hybridní válku“. Ty „zločiny komunismu“ chce vytlačit i z obecného povědomí. Srp a kladivo, vlající nad dobytým Reichstagem, jsou jejich básníkovou kapkou rosy. Na hitlerovský sadismus vsadil i mamon, schovaný za liberální žvást. Pak se ne a ne dopočítat řady svých vlád. V té samé pasti, jako od konce 20. let, je kapitalismus i teď. Tím víc to jde na ruku i „straně války“. To proto tak obskurně mrzačí i pravdu o největším masakru celých dějin. Tím víc to chce vrátit do hry fakta, ženoucí lháře uličkou hanby.

Zbabělost „režimů bez víry a vnitřní síly“

Polská totalitní moc chtěla táhnout na „Moskaly“ spolu s Hitlerem. Pilsudski ho k tomu vábil už v první polovině 30. let. Moskva varovala Varšavu, že bude první na ráně, už v dubnu 1939. Byl to hrách na stěnu. Polská totalitní věrchuška prchla do emigrace už dva týdny po napadení země. Londýn a Paříž sice Berlínu vyhlásily válku už dva dny poté, co začal masakrovat Polsko. Byla to ovšem „drole de guerre“. Válka jen vrchovatě „bizarní“. Armády, jimž zaveleli nestřílet, se utkávaly jen v neděli a ve fotbale. Byl u toho i Jean-Paul Sartre, ikona dobové filozofie. Memoáry, v nichž to popisuje, vyšly i česky. Pak ale, až 10. května 1940, zavelel k útoku Hitler. Na Francii a její severní sousedy. Ti kapitulovali během pár dní i hodin. Francie, bráněná i britským kontingentem – už 22. června 1940. Paříž a Londýn postavily proti wehrmachtu 147 divizí se 3,8 milióny mužů, více než 3 tisíce tanků a 3.800 letouny. Hitler nasadil 136 divizí – 3,5 miliónů mužů, 2.850 tanků a 3.824 letadel.

Příčinou debaklu tak nebyl poměr sil. Tady je svědkem z nejpovolanějších Charles de Gaulle, který se kapitulaci nepodřídil a v emigraci se postavil do čela vojsk Svobodné Francie. Počátkem června 1940 byl jmenován náměstkem ministra obrany. Co zažil na vlastní oči, zachytil ve Válečných pamětech 1940-1944. V předvečer německé agrese, píše tu, „zaslepenost režimu, jenž pokračoval ve svých absurdních hrátkách tváří v tvář reichu, připravenému se na nás vrhnout, stupidnost omezenců s jásotem vítajícím mnichovskou kapitulaci, byly ve skutečnosti jen následky hlubokého národního kapitulantství“. Navíc „některé kruhy chtěly vidět nepřítele spíš ve Stalinovi, než v Hitlerovi. Mnohem víc se staraly o prostředky, jak udeřit na Rusko, buď pomocí Finsku, nebo bombardováním Baku, anebo vyloděním v Istanbulu, než o způsob, jak zdolat reich. Mnozí projevovali zcela nahlas svůj obdiv k Mussolinimu.“ A tak už v prvních dnech po Hitlerově agresi „v zemi převládl nesmírný strach,

prospěchářství a beznaděj...Mnozí lidé sice zůstávali věrni její minulosti, jiní však zase usilovali o získání výhod z trosek zbývajících v současnosti, ale nikdo z povolaných nejednal, jakoby dosud věřil v její nezávislost, hrdost a velikost. Všichni, kdo tehdy něco znamenali, pochybovali úplně o všem, a zvláště sami o sobě. Pokládali za hotovou věc, že Francie bude napříště zotročená, potupená a ponížená...Režim bez víry a bez vnitřní síly se rozhodl pro to nejhorší. Francie za to měla zaplatit absolutním zotročením."

Na Moskvu Hitler vyrazil přesně rok po kapitulaci Paříže. Sám do agrese nasadil 190 divizí, přes 4 tisíce tanků, 5 tisíc bojových letounů a dvě stovky válečných plavidel. Posílily je i divize nacistických satelitů (Itálie, Maďarska, Rumunska, Finska a klerofašistického Slovenska). A také početná esesácká sebranka, posbíraná i z řady dalších evropských zemí. Teď na agresora musela navíc pracovat i skoro celá kontinentální Evropa. Od Varšavy až po La Manche ji Hitler obsadil za pouhých 10 měsíců. Naše území změnil ve svůj nedobrovolný týl už okupací 15. března 1939. „Demokratické“ metropole neskrblily skepsí. Britská rozvědka prorokovala kolaps Sovětského svazu do šesti týdnů. „Zhroucení Ruska během několika týdnů“ čekali i „naši nejvyšší armádní představitelé“, přiznával v pozdějších memoárech tehdejší americký velvyslanec v Moskvě J. Davies. Harry Truman, tehdy senátor – a od dubna 1945 americký prezident, posedlý „zadržováním komunismu“ – kápnul božskou už koncem června 1945: „Uvidíme-li, že vyhrává Německo, budeme pomáhat Rusku, a bude-li vyhrávat Rusko, musíme pomáhat Německu, aby se navzájem co možná pobily."

Hrdinství, nad nímž se tají dech

Tady se ovšem udál opak toho, co rok předtím. Už právě za prvních a mimořádně krutých 10 měsíců. Od června 1941 do dubna 1942 Hitler na východní frontě ztratil přes půl druhého miliónů vojáků, na 4 tisíce tanků a 7 sedm tisíc letadel. Tedy právě tolik tanků, s nimiž na Moskvu vyrazil – a letounů dokonce ještě mnohem víc. Byly to pětkrát větší ztráty, než „Třetí říše“ utrpěla ve všech předchozích taženích dohromady – v Polsku, západní i severozápadní Evropě i na Balkáně. Už to vytrhlo trn z paty i Velké Británii. Dejme slovo poválečným memoárům Winstona Churchilla: „Vstup Rusů do války odpoutal německé letectvo od náletů na Velkou Británii a snížil nebezpečí invaze. Značně ulehčil naši situaci ve Středomoří.“ Stalinovi psal Churchill už 8. července 1941: „Všichni přijímáme s velkým nadšením zprávy, že ruské armády kladou tak silný, smělý a statečný odpor. Chrabrost a houževnatost sovětských vojsk a lidu si získaly všeobecný obdiv."

Na druhou frontu v Evropě se čekalo celé tři roky. Východní fronta nebyla první jen v chronologickém smyslu. Wehrmacht tu utrpěl i přes 80 procent všech válečných ztrát. Rudá armáda vázala přes dvě třetiny jeho sil i poté, co se západní spojenci vylodili v Normandii. „Postkomunistická“ šmíra to poníženě zatlouká. Naučí se červenat aspoň nad svědectvím západních pamětníků? Hlava anglikánské církve H. Johnson: „V této velké bitvě jde o osud celého lidstva. Rusko hájí svou socialistickou svobodu a bojuje i za naši svobodu. U Moskvě brání i Londýn.“ Poslanec Arthur Woodborn v Dolní sněmovně: „V plné míře si

všichni ani neuvědomujeme, že silné Rusko, a to dokonce i tehdy, kdy se války ještě neúčastnilo, bylo olověnou koulí na Hitlerových nohou a znemožňovalo mu, aby se vrhnul na nás." Deník News of the World 10. srpna 1941: „K zastavení náletů na Anglii, které si nyní vychutnáváme, nedošlo naší zásluhou, ale proto, že Německo muselo soustředit všechny fyzické i duševní rezervy na válku s Ruskem." Archibald Southbee, poslanec za torye, o čtyři dny dřív: „Zastavení útočných akcí hitlerovců v severní Africe umožnila bojová činnost ruského spojence, který německé síly poutá na východní frontě. Přiznejme si tuto skutečnost a vzdejme náležitý hold odvaze, rozhodnosti a umění ruských ozbrojených sil, hájících spolu s námi společnou věc svobody. Přiznejme si zároveň, jejich pomoc přišla v pravou chvíli." Lord Beaverbrook, tiskový magnát a dřív jeden z „mnichovanů", udeřil koncem roku 1941 i do vlastních řad. Coby člen Churchillova kabinetu řekl na jeho schůzi: „Odpor Rusů nám dává nové možnosti." Nejenže „vytvořil zcela revoluční situaci ve všech okupovaných zemích", ale „zpřístupnil i dva tisíce mil pobřeží pro výsadek anglických vojsk. Němci však mohou beztretně vrhat své divize na východ jen proto, že se naši generálové domnívají, že kontinent je pro anglická vojska zakázanou zónou. Náčelníci našich vojsk po nás chtějí, abychom počkali, dokud na poslední stejnkroj nebude přišit i poslední knoflík, aby podnikli útok teprve pak. Nynější příznivou příležitost ignorují."

... a západní díkůvzdání, jež se dnes tutlají

Podobně to viděl Charles de Gaulle. S Ruskem vrženým do války - cituje v memoárech ze svého deníku z oněch dní - se v ní rýsuje největší naděje na zásadní obrat. „Pokud reich nedokáže odpor Sovětů rychle zlikvidovat, jeho vojska budou nepříteli stále a hrůzně vysilovat." Slavný generál a tehdy už i francouzský prezident si nebral servítky i jiným směrem: právě „ruská přítomnost v táboře spojenců přinášela bojující Francii určitý prvek rovnováhy vůči Anglosasům, který jsem hodlal plně využít". Poněvadž „američtí vládcové pokládali zánik Francie v podstatě za hotovou věc, a proto se smířili s Vichy...Politika Spojených států zastoupených u Pétaina se držela Svobodné Francie stranou i pod záminkou, že se nedá předvídat, jakou vládu si francouzský národ zvolí, až bude osvobozen." Naproti tomu „spojenecké styky s Moskvou jsme dokázali navázat jedním rázem". Generál vysoce oceňoval, že právě sovětské vedení ho vždy podpořilo i proti snaze „Anglosasů" upřít mu podíl na vítězství - a jeho zemi adekvátní pozici v poválečné Evropě a světě.

Slova, ženoucí dnešní lháře na hrách, zněla i ze Spojených států. Franklin Delano Roosevelt tlumočil „jménem všeho amerického lidu nadšení statečným obráncům Stalingradu, jejichž chrabrost, síla ducha a obětavost budou navěky inspirovat srdce všech svobodných lidí. Jejich slavné vítězství zastavilo vlnu vpádu a stalo se obratem ve válce spojeneckých národů proti silám agrese." Generál Dwight Eisenhower, velící druhé frontě (a později i druhý poválečný prezident USA) prohlásil 19. června 1945 v Kongresu: „Tažení Rudé armády sehrálo v porážce Německa nejdůležitější úlohu. Schopnosti sovětského velení, statečnost a houževnatost jejich bojovníků - mužů i žen - musejí nadchnout každého. Sovětský lid přinesl obrovské oběti na své vlastní půdě, zpustošené zvěrstvy

nacistů. Jeho nezvratné rozhodnutí nepřipustit jiný výsledek války kromě vítězství, a to i poté, co byl zatlačen až ke Stalingradu, se bude v dějinách uctívat navěky." Edward Stettinius, člen Rooseveltova štábu a později ministr zahraničí, v poválečných memoárech: „Americký lid nesmí nikdy zapomínat, že byl v roce 1942 na pokraji záhuby. Kdyby Sovětský svaz nebyl s to udržet svou frontu, Němci získali možnost dobýt Velkou Británií. Rovněž se mohli zmocnit Afriky a vybudovat své předmostí v Latinské Americe." George Marshall, za války náčelník generálního štábu a po ní ministr zahraničí, v memorandu pro Bílý dům: „Rozhodujícím faktorem pro naši zemi byl od samého počátku války čas. Získali jsme ho díky hrdinnému odporu sovětského lidu. Sovětský svaz nám ten čas vykoupil svou krví a odvahou." Ty „zachránily USA před válkou na jejich území". Utrpět SSSR „v roce 1942 porážku, ocitli bychom se tváří v tvář nepříteli, ovládajícímu většinu světa".

Křivé špuntovky „postkomunismu"

Pomohly Rudé armádě i americké dodávky? Bezpochyby. Například téměř půl miliónu nákladních automobilů či značné objemy pohonných hmot. Kvanta dalekohledů a jiné optiky, masových konzerv i řada jiných položek. Servilním blábolem, podle nějž by Rudá armáda bez nich prohrála – takže i vítězem východní fronty jsou vlastně USA – se však ztrapňuje až hvězdná pěchota „postkomunismu". Krev sovětského vojáka má za stejnou účetní položkou, jako vojenský inventář. Tu zhovadilost si dopřává, i když „opravuje" kroniku našeho osvobození. Americké dodávky Sovětskému svazu činily třetinu pomoci Velké Británii. Z celkových nákladů Velké vlastenecké pokryly zhruba 4 procenta. Z válečných výdajů USA činily 3,5 procenta. Nebyl to dar, ale zboží na obchodní úvěr. Moskva ho musela splácet desítky let. Dobové dokumenty špuntovky „postkomunismu" nepotěší. „Vojenský materiál, který jsme dodávali na základě zákona o půjčce a pronájmu," stálo v tehdejší americké vládní bilanci, „měl sice důležitý význam pro úspěchy vojenských sil Velké Británie a SSSR. Tvořil však jen nevelkou část jejich vlastní produkce zbraní a výstroje. Naši spojenci kryli své nákladné potřeby především z vlastních zdrojů." Británii, uvádí citovaný dokument, zajistily americké dodávky asi pětinu vojenské techniky. „Pokud jde o ruskou armádu, naše pomoc pokrývala její celkové potřeby podstatně menší měrou."

Truman ji přitom zarazil už 9. května 1945. V memoárech, vydaných už na penzi o deset let později, však neváhal nazvat věci pravým jménem: „Peníze investované do Lend-Lease (americký zákon o půjčce a pronájmu – J. S.) zachránily bezpochyby mnoho amerických životů. Každý ruský, anglický nebo australský voják, který dostával výzbroj prostřednictvím Lend-Lease a účastnil se bojových akcí, snižoval proporcionálně nebezpečí války pro naši mládež." Britský historik A. Clark v knize Barbarossa. Rusko-německý konflikt, vydané roku 1965, napsal: „Rusové mohli vyhrát válku sami...bez jakékoli pomoci Západu. To ulehčení, které Sovětskému svazu poskytl náš podíl, nebylo zdaleka rozhodující."

Prameny vnitřní síly, která neprohrává

Ted' se to trapně zatlouká. Jen tak lze udržet pod pokličkou otázky, hodící se do krámu o to méně. Čím to, že v Moskvě vyvolal Hitlerův útok pravý opak toho, co v Paříži o rok dřív? Proč se i tady nedočkal „nesmírného strachu, prospěchářství a beznaděje“? Snahy o „získání výhod ze zbývajících trosek“? „Hlubokého národního kapitulantství“, kdy by „všichni, kdo tehdy něco znamenali, pochybovali úplně o všem, a zvláště sami o sobě“? Ba „pokládali za hotovou věc“, že jejich země „bude zotročená, potupená a ponížena“? Co bylo zdrojem hrdinství Rudé armády, kterou za války prošlo na 35 miliónů mužů i žen? Desítek miliónů lidí v týlu, schopných přečslit agresora i počtem nových tanků, letounů a děl už v roce 1943? Mohl snad nacismu zpřerážet hřbet – „režim bez víry a bez vnitřní síly“? Moc v rukou „stupidních omezenců“?

Žvástem o „totáči“ se lísá i hvězdná pěchota „zleva“. Jinak to viděla dobová svědectví. Mnohá i hodně zprava. Sovětský voják bránil zemi, patřící všem a rovným dílem. To bylo pramenem hrdinství, nad nímž se tají dech. Ty časy už sice vzala voda. Rusku však nadělila i novou zkušenost. Masové prozření z mrákot, jež na ně stražily „euroatlantické“ jezinky. Jen a jen za kořist, již chtějí rozchvátit, mají Rusko i dnes. To poznání se šíří jako lavina. I napříč vrstvami, jež mrákotám dřív upisovaly duši. Suverenita je znovu hodnotou, již země bez boje nevydá. Hitler se viděl v Kremlu už do vánoc. Dopadl ještě hůř, než Napoleon. Magorům ale otrnulo. Domáhají se i naší „spojenecké věrnosti“. Tím méně smí zapadnout, co jim vzkazuje 22. červen 1941.

PhDr. Josef Skála, CSc.

PhDr. Josef Skála, CSc.

Šance a dluhy parlamentní levice

Videozáznam vystoupení dostupný na elektronické adrese:

<https://ulozto.cz/file/4j63bbB0wGSz/phdr-skala-a-phdr-hampl-mp4#!ZGIzZmR2ATH0AmqzZmD2AGDIAmx4MacGE3q4ryykFJ92ImOxAj==>

Pozn.: minuta 00.00 – 06:20

- Jakou levici si přejí a hýčkají "elity"
- Čím levici zmrzčila "katastrojka"
- V čem jí ujíždí vlak především
- Co dlužíme za krize a jak to napravíme.

Šance a dluhy parlamentní levice

Seminář o stavu a výhledech levice, pořádaný brněnskými komunisty, začínal v deset ráno. Díky požáru kamiónu na dálnici tam tři z nás, vystupujících, dorazili až kolem půl čtvrté. A stačili tak zodpovědět spíš jen otázky z pléna. Seminář má však oslovit i širší publikum. Co mělo zaznít spatra a jen z pár poznámek, tak zpřístupní až text pro sborník, vydaný organizátory.

Česká parlamentní levice je v krizi, nemající období. Ve volbách se propadá čím dál níž. Voličské preference jsou ještě bídňější. Žalostné je to i z hlediska jiných kritérií. Platí to nejen o sociální demokracii, ale žel i o KSČM.

Dřív se lidé vůči levici, která to myslí vážně, štěpili do čtyř skupin. Jedni nás měli upřímně rádi. Druzí k nám cítili nefalšovaný respekt. Třetí nás až tak moc „nemuseli“. A vždycky byli i takoví, co nás nenáviděli. Každý z těch postojů míval i pádné důvody. Teď ale nastalo, co tu nebylo ještě nikdy. Většině lidí jsme lhostejní. Už jim nestojíme ani za pozornost. Ze strany těch, komu šumafuk ještě nejsme, sílí tvrdá kritika i obavy, zda nám nezvoní umíráček. Pro stranu, která říká, že je tu „S lidmi pro lidi“, je to děsivá vizitka.

Jinak, než ještě nedávno, nás však vidí i alternativní intelektuální scéna. Dřív nám mívala za zlé, že se nedostatečně „adaptujeme“ vůči novým poměrům. Teď nám ti samí vzdělanci vytýkají – kapitulaci před liberálními farizeji. Zvláště peprně to stojí i ve dvou knihách z poslední doby. Prvou jsou Tajnosti levice od francouzského filozofa Jean-Claude Michéy, vydané česky už předloni. Letos jde na dračku titul, nazvaný Budoucnost levice bez liberalismu – s příspěvkem Honzy Kellera, Oskara Krejčího, Ilony Švihlíkové, Petra Druláka, Michaela Hausera, Matěje Stropnického i několika dalších autorů. Lamentacemi, že někteří z nich to roky viděli jinak, si nepomůžeme. Obě ty knihy neskrblí postřehy a argumenty, které se vyplatí znát. Obsahují cenné podněty, chybějících z našich vlastních řad.

To, zda levice svou roli plní či jak v tom naopak selhává, měří i jiný barometr. Tkví v povaze sil, které jí vypouští do zelí vládnoucí kruhy. Dokud jde o levici, představující skutečnou alternativu, bývají to anarchističtí a trockističtí magoři, předstírající ještě „revolučnější“ politiku. Zato dnes jsou to vlastně už jenom

různí „piráti“, kteří se ničím podobným zdržovat ani nemusí. Ty totiž stačí úkolovat, aby se dotkli jen okrajových střípků levicové agendy. A brali je jen „patickou“, která žádný pokrok už ani nepředstírá. Podobné politické novotvary jsou hvězdnou pěchotou chaosu na export. Velí jí intrikáni typu George Sorose. Na rozdíl od anarchistů a trockistů už ani nemusí bůhvíjak maskovat, kdo je vycepoval a sponzoruje. I to je pro nás krajně nelichotivou vizitkou.

Antikapitalistická opozice se řídívala i jiným pravidlem. Pozorně sledovala, jak se k ní staví opačný třídní pól. Čím mu zvedá adrenalin především. Kam se jí snaží přivábit a dostrkat. Koho z levicových řad bere na milost – a za co konkrétně. Koho a proč se naopak snaží znectit a demonizovat. Tohle jsme dřív pečlivě vyhodnocovali i v časové řadě. Čímkoli se nás protivník pokoušel odzbrojit – a pak to najednou stáhl z pořadu – bylo pokaždé signálem, bijícím na poplach.

Kdy jsme se naposledy viděli v tomto zrcadle? Jako celá strana - a hlavně tvůrci a mluvčí její politiky? Dneska je v módě z nouze ctnost. Režimní „výrobní souhlas“ se k našim „vyvoleným“ chovají kulantněji, než k řadě ministrů. Dřív by to vedlo k vážnému zamyšlení, co je špatně a jak to napravit. Teď se to vydává za nebetyčný úspěch. Co z toho, zač jsme bývali na tapetě, se KSČM předhazuje dnes? Už jenom dědictví z dob, kdy jsme my, komunisté, uměli polidšťovat svět. Dnešní KSČM už reakci nedráždí. Už jí nestojí ani za cukr a bič, jímž nás stavěla do latě dřív. Z těch, kdo z nás mívali vítr, čiší bohorovná jistota, že by se vlamovali do otevřených vrat. Změnil se tak i sborový refrén antikomunismu. Teď od nás lidi odhání právě tím, do čeho nás léta strkal sám. Pošklebuje se nám jako „součástí establishmentu“. A tisícům řadových komunistů - jako křoví hrstky politických živnostníků. Vymyká se to všemu, co o nás protivník hlásal kdykoli dřív. Teď přitom nemusí ani lhát jako tehdy. „Poctivá správa“ kapitalismu není zloajnou pomluvou. V. Filip se k ní zavázal i v rozstřelu o post předsedy strany. Už na jejím IX. sjezdu v květnu 2016.

Zpackané soužití s vládou tomu nasazuje korunu. Podpora jejího vzniku neměla rozumnou alternativu. Profláknutou pravici by vracel k moci jen šílenec. Tím větší tlak to chtělo na vládu zleva. Boj za sociální i národní priority, prohrávající i poslední čtyři roky, se však jen lajdácky předstíral. Kšeft za pár poslaneckých postů to marně zastíral. Z toho, co se skutečně zlepšilo, profituje ANO. Vše, co zůstalo špatně, padá i na naše hlavy. A tím víc pak spoluvina za vše, v čem selhává sama vláda, „tolerovaná“ KSČM. Počínaje masivní defraudací veřejných zdrojů, páchanou pod hlavičkou boje s pandemií – a konče vzteklinou proti zemi, jíž vdčíme za záchranu před nacistickou genocidou. Je ještě zlotřilejší, než v podání dřívějších kabinetů. Nebezpečnější jsou i cíle, jimž slouží. Výpověď naší „tolerance“ však přišla až na poslední chvíli. Teprve po mnoha dějstvích divadýlka na téma, jak „naše cíle teď plní vláda“ – a „krátkodobým programem KSČM je toleranční dohoda s ANO“. Tak bezelstná kapitulace na závazky komunistické strany nemá obdoby.

Naší parketou je radikální opozice. Za radikály nás lidé nemají už roky. Kdo nás však ještě vnímá aspoň – jako skutečnou opozici? Teď máme pověst Kondelíka,

co si to nechce rozházet. Ochotnického divadla, nudícího i svou fazónou. Zašlo ještě dál, než sám Eduard Bernstein. Už jemu byl sice „cíl ničím“, ale „hnutí vším“. Tím prvním se řídí i vedení KSČM. Náš cíl má jen za „vizi“, visící ve vzdálené mlhovině. K čemu zavazuje už dnes, nerozumí a rozumět ani nechce. Pramáno ho však trápí i stav samotného „hnutí“. Stará se jen o pár jepičích kariér, placených erárem. Tady už, řečeno s českým levicovým profesorem, schází i vhodná terminologie. Tohle už není jen oportunistus, revizionismus, ba ani reformismus. To spíš – máme-li užít známých pojmů – likvidátorství, dovedené ad absurdum. Ba rovnou „nelevicová levice“, jak jí říká profesor James Petras, doyen amerického marxismu.

Škodilo nám to už za klidnějších časů. Teď jsou tu ovšem dvě vážné krize v jedné: ta následkem invaze nového viru – a ekonomická krize kapitalismu dosud nevídaných rozměrů. Tím rychleji poroste poptávka po alternativě. Nenabízí-li ji systémová opozice, mluvčím rozčarování, obav a vzteku se stává maloburžoazní radikál. Bývá velmistrem řízných soudů a prostých receptů. Tím méně lidí, prahnoucí po alternativě, nechá nahlédnout až k příčinám toho, co jim pije krev. I on sám je totiž skálopevně přesvědčen, že žábou na prameni je tu jen momentální složení vlády, tu zase špatný či naopak chybějící paragraf. A šíří tak iluze ve spásu už na půdě kapitalismu, jen co se vrátí ke své „původní“, „neposkrvněné“ čistotě. Ten přitom oplýval špínou i v dobách, jež maloburžoazní radikál lakuje narůžovo lidem i sám sobě. Do mraveniště malých firmiček z časů dostavníků a petrolejek se nemá kudy vrátit. Globálním oligarchiím, jimž říká pane dnes, jsou vidiny rozkaceného prťáka k smíchu. Past, do níž svět zahrnali svou nenažraností, chtějí řešit ještě víc na úkor masy, která ji neměla čím zavinit. Tím méně bude docházet na sliby, na které lidi vábí maloburžoazní radikál. Tím víc ho to může tlačit i do extremismu, co už nebude jen zlolajnou nálepkou. Právě k tomu došlo už za světové krize před 90 lety. To samé riziko skutečně narůstá i dnes.

Co z toho plyne pro nás? Pravý opak postupu, v němž si leckdo libuje i jménem KSČM. Nadávat do „xenofobů“, „nácků“ a „fašounů“ lidem, o jejichž důvěru jsme přišli svou vlastní bezzubou impotencí, znamená riskovat jejich nezvratnou ztrátu. Zpátky je získá jen nabídka radikálnější, než od všech soupeřů. Radikálnější svou schopností jít až na kořen věci, a ne pavlačovou hysterií. Jedině tak svůj akční rádius obnovíme tam, kam už sahal. A rozšíříme ho i mnohem dál. Pouze to zapojí do rozhodné sociální i národní sebeobranu i většinu maloburžoazních radikálů, tlumočících masové rozčarování. Jen je to vytrhne z chapadel zákulisních intrikánů a změny v naše spojení.

Zásadní obrat, který už nesnese odklad, má však víc a ještě pádnějších důvodů. Komunistická strana má budoucnost, jen stane-li znovu předvojem spravedlivější a bezpečnější budoucnosti. Emancipační potenciál, který býval naší rozhodující devizou, žalostně skomírá. Polít ho živou vodou je nejvyšší čas. Vyžaduje to nemilosrdně skoncovat se vším, nač nás roky vábily režimní jezinky – a teď, když to mají, se nad tím nadutě pošklebují.

Skoncovat musíme i s nevidanými deformacemi ve vnitřním životě a organizaci strany. Dnes je vzhůru nohama už poměr mezi těmi z nás, které za politiku živí buržoazní stát, a tisíci komunistů, nosících kůži na trh zadarmo, ba i za cenu existenčních rizik a ztrát. Skutečným zdrojem stanovisek KSČM je její poslanecký klub, zapouzdřený v parlamentní rutině. Akceschopná jednota je dosažitelná jen ve straně, která svou politiku formuluje skutečně kolektivně. Ve straně, jejíž vedení stojí o každý podnět i kritickou výhradu, a ne že je přezíravě mete pod koberec. Strana, po níž se žádá kázeň němého hlediště, způsobilě aplaudujícího i kdejaké banalitě, upadá do apatie zcela zákonitě.

Nakonec však záleží především na tom, čím se na lidi obracíme – a komu ta role připadá především. Pilíře komunistické politiky shrnul už mladý Lenin. Strana, schopná svět měnit, a ne jenom alibisticky okecávat, musí být slitinou soustavně rozvíjené revoluční teorie – a živého sepětí s dělnickým i každým jiným alternativním hnutím. Ty pilíře nelze nahradit žádnou dřevěnou protézou ani marketingovými čárymáry. Teorie, pěstovaná jen v akademickém ústraní, se sama politickým faktorem nestane. Sebeobrana před třídní agresí, vedené proti plebejské většině, se bez vědecky podložené koncepce smrskne na žadonění o trochu větší díl koláče. S „tradeunionismem“ vedlo dělnické hnutí boj už za lepších časů II. internacionály. Tah na branku, který by kapitálu vázal ruce – a klestil cestu za práh kapitalismu – je pro něj nedostižným snem.

Teorie a program, jimž tah na branku nechybí, se nedají pořídit z lajdáckých rychlokursů. Tím méně je lze vysedět v poslaneckých lavicích. Komunistický program a politika se rodí jen z poznání, jež není k mání v lejtrech dnešních úřadů, korporací ani kateder, závislých na jejich grantech a rozpočtech. Těm všem je takové poznání nedostupné – a kdykoli se k němu přesto přece jen přiblíží, hodí vystrašenou zpátečku. Protože jinak by samy bořily mantru o kapitalismu jako jediném možném světě. Skutečně systémovou opozici zakládá jen zcela nezávislý pohled. Jedině schopnost pronikat až do anatomie buržoazních poměrů. Dohlédnout až do jejich hybných rozporů. Natolik, že to obnaží nejen všechnu nerovnost a nespravedlnost, ale i past, v níž se střetuje sám koloběh kapitálu, dolovaného z cizí práce i peněz. Právě tím se opozice, systémová doopravdy, liší od všech utopických mrákot i jejich dnešních pohrobků. Teprve na tomto základě lze budovat i strategii a taktiku, která není jen hrou jen vojáčky.

Naše hnutí to zdořilo i v dobách, kdy většině lidí, kteří mu stáli v čele, život nedopřál vysokoškolský diplom a vesměs ani maturitu. Znalosti podstatné pro opoziční politiku, jež nezůstává jen průhlednou simulací, uměli dohnat nezlomnou zvědavostí a buldočí vůlí. Dnes mají skoro všechny tváře, tlumočící stanoviska strany, jeden i více vysokoškolských titulů (ač někdy i docela pofidérních). Kdo z nich však kapitalismu rozumí jako „karlínští kluci“ – a umí z toho vyvozovat i úderné politické závěry? To hlavní, bez čeho se komunistická politika dělat nedá, se z vedení strany i většiny jejího poslaneckého klubu vytratilo téměř úplně. Zdánlivě prozíravý „pragmatismus“ není jen „cestou menšího odporu“. Je i důsledkem chabrusové kvalifikace.

Profesor Oskar Krejčí to shrnul diplomaticky – dnešní tváře KSČM se nevidaně „odintelektualizovaly“. A vaří tak z té samé vody, jako političtí soupeři. „Vymezují“ se jen k tomu, co právě vypadlo z vlády, parlamentních tisků a debat i různých zahraničních aktérů. Skutečně alternativní iniciativa se vypařila jako pára nad hrncem.

To ovšem podráždí i druhý pilíř komunistické politiky – živě sepětí s dělnickým i širším alternativním prostředím. Koho osloví povídání, jež lidem neříká o nic víc, než co už vědí i bez nás? Koho zaujme, vane-li z něj i procovská strejcovina? Masovou podporu nám nenadělí, ani kdyby si ti, koho stravuje hlavně poslanecká rutina, vyšetřili víc času na to, co je jejich hlavním úkolem.

Právě mizivá přidaná hodnota, vstupující do veřejné scény jménem KSČM, prohrává s „karlínskými kluky“ i ve všem ostatním. Stali se i mluvčími vesnických bezzemků, malorolníků i „středňáků“. Živnostníků, menších podnikatelů i různých svobodných povolání. Široké škály sociálních skupin, které bral velkokapitál na hůl už tehdy. Stále neurvalejší jsou k nim i dnešní oligarchie. Náš vliv v prostředí, které dusí, je však nepoměrně slabší.

Akční rádius strany před válkou i hned po ní výrazně překračoval i hranice jejího sociálního zázemí. Byla s ní zadobře i značná část předních osobností umění, kultury i vědy. Řada z nich neváhala být i členy strany. Tyto i mnohé další intelektuální elity se dařilo angažovat ve vlivných kampaních – proti agresím a válečným přípravám, perzekuci pokrokových hnutí a předáků i za jiné žhavé priority. Desítky takových osobností jsou kolem nás i dnes. Aktivní práce se s nimi nevede už téměř vůbec. Teď už by měla i chatrné výsledky. Příčinou odtažitého vztahu ke KSČM, typického pro většinu těchto lidí, přitom nejsou protikomunistické atavismy. Shnilé poměry kritizují důrazněji i kvalifikovaněji, než stanoviska KSČM a vystoupení jejího vedení. To, co strana předvádí, mají za privátní byznys hrstky jejích vedoucích činitelů. Alternativu, stojící za podporu, v něm nenacházejí. S těmi z nás, koho s tím „pragmatismem“ nespojují, spolupracují čím dál víc i na stále slibnější ploše.

Na konto myšlenkové prázdnoty padá i jiné vážné selhání. Ti, jejichž slovo lidé vnímají jako stanoviska strany, už úplně vyklidili i prostor zvědavého hledání. Zsvěcených debat o tom, kam spěje naše země i okolní svět. Jaké šance i rizika to naděluje. Co z toho plyne pro levicový a vlastenecký pól politiky i aktivní veřejnosti. Do diskusí, majících podobné ambice, tak vstupuje už jen vypelichaný hlouček. Na rozdíl od „pragmatiků“ sice tak trochu ovládá příslušné pojmosloví. Už dlouhé roky však do něj balí jen řídké a placaté mantry proti „stalinismu“, „normalizačním zombíkům“ a jiným chimérám. „Pragmatici“ k nim mlčí. Mají je za podpůrný argument své schovávané, líčící KSČM jako zbrusu novou stranou, „očištěnou“ od předlistopadové minulosti i sestavou svých představitelů. Téma civilizačního rozcestí, které svět změní dramaticky, se tak vydává bez boje ideové konkurenci. S těmi z nás, kdo na to nikdy nepřistoupí, nakládá stranická vrchnost jako Česká televize s Ruskem za Putina.

Jedině přidaná hodnota, na kterou jiní nedosáhnou, umí i široká spojení. Z „programových průsečíků“, vysněných jen z pár podobných slov, se nenarodí. Daří-li se dosáhnout shody, za niž nehrozí ostuda, i se členy vládní koalice, nic proti tomu. Našimi skutečnými spojenci jsou však hnutí, asociace a osobnosti, které jsou k panujícím poměrům v opozici. Organizace, jimž říkáme vlastenecké, jsou jejich spolehlivým jádrem. Komunisté však představují i značnou část jejich vedení a členské základny. Prostor pro skutečné průlomky dál tak leží až za hranicemi tohoto prstence. Především tam se politicky aktivizuje i mladší a střední generace. Oč víc slibných signálů přichází z tohoto prostředí, tím menší je v něm náš vliv. I to změnil jen nabídka, která nás vrátila na hrot kritických nálad a protestních hlasů. Pak máme reálnou šanci být duší několikanásobně početnějších a vlivnějších řad.

Dnes platí ještě naléhavěji, než kdykoli od listopadu 89, že musíme mít vlastní politiku ke všem otázkám, jež hýbou veřejným děním i míněním. Ne snad jen „přístupy KSČM“ k tomu, co běží dnešní samotíží a jak to vidí političtí soupeři. Nýbrž skutečně suverénní pozice, opřené o zdrcující myšlenkovou převahu marxismu. Právě to dodnes chybí i tváří v tvář ústřednímu tématu posledního víc než roku – invazi záložného viru a všem jejím důsledkům. I nás tak lidé vnímají jako ty, kdo na Covid-19 svádějí i vše, co s ním nesouvisí. A ministranty zavádějících proroků, že jen co nákaza opadne, věci se vrátí tam, kde byly před ní. To se však nestane naprosto garantovaně. Celá ta prolhaná idylka tiskne falešné alibi krizi, v jejíchž příčinách je nový virus nevinně. Ekonomické krizi kapitalismu, mající vážnější pozadí i hrozící důsledky, než všechny doposud. Právě o ní však všechny hlavní tváře KSČM mlčí jako hrob. Čím si to vysvětlit? „Jen“ obavou ze všeho, k čemu by je zavázalo, nazvou-li se věci pravým jménem? Nebo i tím, že v hlavách, o nichž je řeč, už marxismus není ani stopovým prvkem?

Pro každého, kdo tím deficitem netrpí, plynou z krize hlavně dva úkoly. Předně lidem zpřehlednit vše, co zjevuje v dřív nedostupné nahotě – a advokáti kapitalismu to drží v mlze. Krizí z „nadvýroby kapitálu“, jak to formuloval Marx, je ještě víc než kdy dřív. Tím méně ho dokáže zhodnocovat kupní síla všech, z jejichž práce kapitál pochází. O to víc bohatne z machinací, jež žádnou novou hodnotu netvoří. Běží už i úplně zády ke všem skutečným lidským potřebám. Globální oligarchie, která z té zvrhlé pyramidy prosperuje, nenese ani žádné podnikatelské riziko. Zdegenerovala v hrstku rentiérů, skandálnějších než feudální dynastie. „Znárodňují“ nejen své náklady, ale i mamutí ztráty a dluhy. A ty pak, coby věřitelé státních kas, dolují z daňových poplatníků i s úroky. V kapitál, vynášející zisky jen jim, mění i stále větší díl veřejných financí. Takové „elity“ nejsou jen skrzasky parazitní. Jsou čím dál zbytečnější. A třeskutě destruktivní. Kdo jiný má to panorama lidem zviditelnit, než právě my? Čím jiným lze vnést jasno do otázky, zmrzačené už křiváky „katastrojky“? Přiblížit lidem, proč jsme právě komunisty - a z dnešního marasmu vede jen naše cestovní mapa?

Krise však láme rekordy i ve dvou dalších směrech. Na půdě kapitalismu se dá „řešit“ už jen tak, že mu nasadí ještě nelidštější tvář. Cílem „elit“ je vlastní moc moc dál znásobit – a to málo, co zbylo z našich svobod a práv, vytunelovat ještě víc. Alarmují před tím i kvanta osvícenějších liberálů. Demokratické východisko z krize se však nerodí ani v zárodcích. Dluží je i parlamentní levice, včetně vedení KSČM. A v tom se, nevídaně zřetelně a koncentrovaně, sbíhají i všechna jeho ostatní selhání. Podaří-li se dosáhnout změny, která to napraví, náš vliv to znásobí. Povede-li se ten obrat zablokovat i tentokrát, vytlačí nás to za politická humna.

Komunistická strana nestřečkuje ode zdi ke zdi. Svou taktiku zakládá na propracované strategii. Tu soustavně konkretizuje a rozvíjí, tak jak to vyžaduje vývoj objektivních podmínek. Pro dnešní vedení KSČM však není tématem, stojícím za pozornost, ani to. Tím mně řeší uzlovou strategickou otázku – kde leží opěrné body ofenzívy už proti dnešní mocenské přesilovce? Čím už kapitalismus lidi irituje natolik, aby to umožnilo oslovit většinovou veřejnost? A s oporou v ní budovat zázemí, které ti u koryt už nebudou s to ignorovat? Začít tak měnit poměr sil už teď, tváří v tvář drtivé mocenské přesilovce?

Té energie už nabyla hlavně dvě rozčarování. Prvé z nich roste úměrně propadu země do kotce cizího krmelce a vazala. Už štve i milióny lidí, pro něž je listopad 89 stále posvátnou krávou. A vrací tak na pořad červenou nit našich dějin. Kapitalismus není jen velký asociál. Stále víc decimuje i náš národní zájem. Takže i vše, co doba dluží demokracii a lidským právům, dostane šanci až v mnohem suverénnější zemi. Teprve v ní je s to uplatnit restituční nárok i sociální pokrok. „Karlínští kluci“ na tom založili brilantní strategii. Klenotem celého komunistického hnutí je dodnes. Národní zájem v ohrožení bránili rozhodněji, než všichni ostatní. Právě tím se stali uznávaným mluvčím demokratické většiny. A nakonec duší širokého politického bloku, schopného prolomit i hranice kapitalismu. Až to už dnes reálné není. Páteř jejich strategie je však inspirací, kterou si nesmíme nechat rozmluvit. Natož pak zhanobit jako domnělou kapitulaci před „nácky“. Proč ty pomluvy šíří „mainstream“, je jako na dlani. Ti, kdo je papouškují „zleva“, rozumí marxismu hůř než koza petrželi.

Kapitalismus kompromituje víc než kdy dřív, i jiný novotvar. Edisonů a Křižíků v jeho špičkách dramaticky ubývá. Tím víc je tam dědičných dynastií renty, která je skrzskrz parazitní. Průměrný Čech nezávidí lidem kalibru Karlu Gotta či Jaromíra Jágra. Tím víc ho dráždí „elity“ za pět prstů. Ty, co samy nic nevytvořily. A to, čeho se zmocnily, jen vyrabovaly. A mnohdy i změnilly v rezavý šrot. Jsme zemí, rozkradenou už pobělohorskou chátrou. Byli jsme její dojnou krávou celých tři sta let. Masovou averzi k cizáckým sarančatům tak máme i v rodokmenu. A s ní i pohrdání k jejich chamtivým místodržícím. Jedno i druhé je tu znovu. A nabízí proto i druhý opěrný bod ofenzívy, schopné oslovit i aktivizovat většinovou veřejnost. Ladem už proto nesmí zůstat ležet ani tato příležitost.

Kapitalismus na druhý pokus je tu už skoro stejně dlouho, jako poválečný průlom za jeho práh. Předvádí pravý opak báječného „konce dějin“. O to víc mrzačí pravdu o době, která ho předcházela. Tím víc potřebuje levici, jež k tomu zbaběle mlčí, ba umí si i snaživě přisadit. Čím déle se tak děje, tím drzejší je i sprostá lež. Už není jen hororem o „zločinech komunismu“. Teď staví slavobrány i zločinům druhé strany. I těm, k nimž se dřív nehlásila, ba musela se naoko distancovat. Stále víc těží i z toho, co se jí nabídlo naším jménem. Především z bulvární kanonády na tzv. stalinismus. Chruščov si jí myl vlastní ruce od krve až po lokty. Pro dezertéry, jejichž maskotem byl Gorbačov, to byl otčenáš nejobludnější kapitulace celých dějin.

Jsme jediným ze všech politických proudů, který se staví čelem i k tomu, co se naším jménem stát nemělo. Jen idiot nebo fanatik však ignoruje zásadní korekce, které do dějin socialismu vnesla seriózní historiografie z posledních dekád. A to nejenom ruská, ale i z řady jiných zemí. Kámen na kameni nezůstal ani z většiny tvrzení, jež zazněla už na XX. sjezdu KSSS. Tím rozhodněji se s mytologií, jíž si tolik uškodila, musí rozejít nepančovaná levice. Ty mýty nás totiž ponoukají zavrhnout právě celé období, kdy bylo naše hnutí na vzestupu a dosahovalo průlomů, nevidaných nikdy dřív ani pak – a sami si tak zakázat i vše, díky čemu jsme to už uměli. Ten samý žvást vykuřuje kadidlem už skoro všechny nepřátele „stalinismu“ – od jaderných vyděračů po Hitlerovy tiché komplice a sponzory; od vlasovců, banderovců a esesácké verbeže z Pobaltí či Ukrajiny až po „milé krajany“ z doupat sudeťácké pomsty. Teď se i Evropský parlament neštítí lhát, že II. světovou válku rozpoutala i země, jež nacismu zpřerážela vaz. Osvoboditele třísni urážky do dobyvatelů a okupantů. Poválečný obrat doleva – do „stalinistické expanze“. Ten vodopád sprostoty už nenapadá jen levici. Plive do tváří všech antifaišistů a skutečných demokratů. Tím méně lze trpět, aby se mu podlézalo „zleva“.

Leckdo se konejší ukolébavkami, že ta lež „vyšumí“. Protože minulost prý přece „lidi nezajímá“, a tak se v ní „zbytečně nebabrejme“ („ještě by nám to odradilo voliče“). Ta říkanka lahodí lidem, co do politiky táhne jiný cíl, než bojovat za pravdu a pokrok. A logicky i děravému vzdělání, které má ze střetů na historická témata panickou hrůzu. Boj o výklad dějin je však z klíčových politických arén. Pro antikomunismus je rozhodujícím bojištěm. Dělá z nás pohrobky pitomců a zločinců. Vtlouká to do hlav od školních škamen. Živí to brutálním mediálním tlakem. Kdo zná jen tuto lež a faleš, naším voličem se nestane. Tím citelněji chybí naše ofenzíva i na tomto poli. Radikální obrat se musí promítnout i do složení sestavy, zvané do soubojů na kamery a v éteru. Teď už v ní nezůstal jediný komunista, schopný hnát lež o dějinách na hrách. Takový luxus si může dovolit jen strana, hazardující s vlastní budoucností.

Dobu hyzdí paradox, který si nedáme za rámeček. Systém, který hodláme změnit, je v rekordní krizi. Hrozí i nedožírnými následky. Tím rychleji roste poptávka po opozici, razící skutečnou alternativu. Vývoj jí cválá naproti. Smí nám tu šanci zmařit političtí živnostníci? Nebo ji chytne za pačesy, dokud je stále čas? O tom, a ne čemkoli jiném, je rozcestí KSČM a celé české levice.

Doc. Ing. Radim Valenčík, CSc.

Několik otázek k levicové politice

Videozáznam vystoupení dostupný na elektronické adrese:

<https://ulozto.cz/file/V4u2bS5XiCHY/doc-valencik-mp4#!ZGt3AQR2ZwD4AQyzLGOvAwNmAzV1ZyyVD2y0qHgUEIAbrGV3ZD==>

- Víme, co je to levice. a dokážeme se shodnout na tom, co je levice?
- Víme, proč je současná levice celosvětově v krizi. a dokážeme se shodnout, proč?
- Co znamená pojem „komunismus“ a přežil se?
- Mají komunity tvořené lidmi a lidstvo jako celek svou evolučně stabilní strategii?
- Proč prožíváme dobu historického excesu a kudy vede cesta vpřed?
- Jde o 4. průmyslovou revoluci, nebo o změnu srovnatelnou s průmyslovou revolucí?
- Potřebujeme „marketingovou“, nebo „programovou“ stranu?

Aktuálně se k dané problematice vztahuje seriál „O kočkách, myších, koronaviru a nás“.

O seriálu a odkazy na jednotlivé díly zde:

<https://radimvalencik.pise.cz/9167-o-kockach-mysich-koronaviru-a-nas-odkazy.html>

"I hlupák dokáže položit otázku, na kterou ani deset mudrců neodpoví."

(Ruská lidová moudrost)

Základní otázky pro úvod

1. Víme, co je to levice, a dokážeme se shodnout na tom, co je levice?
2. Víme, proč je současná levice celosvětově v krizi, a dokážeme se shodnout, proč?
3. Co znamená pojem "komunismus" a přežil se?
4. Mají komunity tvořené lidmi a lidstvo jako celek svou evolučně stabilní strategii?
5. Proč prožíváme dobu historického excesu a kudy vede cesta vpřed?
6. Jde o 4. průmyslovou revoluci, nebo o změnu srovnatelnou s průmyslovou revolucí?
7. Potřebujeme "marketingovou", nebo "programovou" stranu?

K první otázce:

Rozdělení na levici a pravici je stále aktuální. Kvalifikovaná levice se snaží prosadit historicky adekvátní pojetí rovnosti oproti privilegiím, která se stala dysfunkčními, zatímco pravice se snaží privilegia, tj. výsady jedněch oproti druhým, obhájit a udržet.

Ke druhé otázce:

Vzhledem k tomu, že obhajoba privilegií, zpravidla založených na majetku, poskytuje pravici značnou výhodu, má levice jedinou oblast, ve které má převahu. Touto oblastí je pravda, tedy pravdivé poznání reality. To bez teorie nejde, resp. platí, že bez revoluční teorie není revoluční hnutí. Ti, kteří se považují za levicové, nebo obsadili parketu levice, ztratili kontakt s teorií, nerozumějí jí, nevědí ani, co to dobrá teorie je a jak se o ni opřít. Bez teorie ale žádnou levicovou politiku nelze dělat a levicové politika bez teorie nemůže být úspěšná.

K třetí otázce:

Marx s Engelsem se k tomu, co je komunismus vyjádřili v Komunistickém manifestu zcela jednoznačně: Je to společnost, v níž svobodný rozvoj každého jednotlivce je podmínkou svobodného rozvoje všech (závěr druhé kapitoly). Tím také zformulovali, o jaký typ rovnosti jde. Je to dynamická rovnost, která je současně ekonomický efektivní, protože rozvoj schopností člověka je tím, co nejvíce urychluje ekonomický růst založený na inovacích, a současně se tím mění i kvalita růstu tak, aby odpovídala podstatě člověka.

Ke čtvrté otázce:

Bez toho, aby se kterýkoli organismus přiblížil své evolučně stabilní strategii, nepřežije. Evolučně stabilní strategie (ve smyslu matematické teorie her) je taková, že pokud ji určitá komunita dosáhne, nevyplatí se žádnému hráči ji jednostranně změnit (např. jednat na úkor ostatních a očekávat, že tím získá větší prospěch). Evolučně stabilní strategie kterékoli lidské komunity (malé i velké, dokonce i globální) v podmínkách, kdy je udržitelnost založena na inovační dynamice, předpokládá právě to, aby byly vytvořeny podmínky, ze kterých je svobodný rozvoj každého podmínkou rozvoje všech, tj. plná komplementarita všech založená na jedinečnosti každého z nás. Z lokálních iniciativ jdoucích tímto směrem vzejde i postupná proměna globální společnosti.

K páté otázce:

Historicky exces prožíváme právě proto, že uvažujeme setrvačně ve zlomové době. Setrvačný vývoj vždy vede do slepé uličky a pokud se včas nepřejde na vzestupnou trajektorii vývoje, problémy narůstají. Bez dobré teorie nelze změnit setrvačný vývoj, nelze si udělat představu o podstatě změny, která nás čeká, nelze mít perspektivní a realistickou vizi odpovídající na otázku, co dělat i čím začít.

K šesté otázce:

Jde o změnu srovnatelnou s průmyslovou revolucí, dokonce o změnu ještě výraznější. Jde o vyřešení hádanky lidských dějin. Jde o přechod ke společnosti, jejíž ekonomika je založena na produktivních službách, tj. službách připívajících k nabývání, uchování a uplatnění lidských schopností (vzdělání, péče o zdraví, ale i výchova či lázeňství, vzniknou ovšem i nová odvětví tohoto typu). Tyto služby se stanou dominantním produkčním sektorem a umožní dynamický

i neomezený ekonomický růst, jehož kvalita bude bezprostředně podřízena naplnění přirozeného bohatství a smyslu lidského života.

K sedmé otázce:

Marketingové strany slouží k udržení privilegií menšiny ve společnosti i manipulované menšiny uvnitř stran. Levicová strana musí být stranou programovou, její program nemůže mít podobu slibů, ale perspektivní a realistické vize odpovídající každému, kdo má zájem, na otázku, co dělat i čím začít, a to v bezprostřední návaznosti na reálnou aktivitu příslušné strany. Levicové strana musí každému umožnit, aby se svou aktivitou zapojil do těch změn společnosti, které nazrály. A každému musí v tomto poskytnout oporu, a to i pokud jde o nalezení smyslu jeho konání.

Odpovědi vycházejí z teoretických monografií zpracovaných týmem působícím při VŠFS (*Vysoká škola finanční a správní, a.s.*) v letech 2014 až 2020 (letos je připravována další). Všechny jsou celé ke stažení zde:

<https://www.vsfs.cz/lidskykapital/?id=2479-monografie>

seriál Aktuální reflexe doby

1) Úvod do problému (průšvih)

K napsání tohoto kompilátu úvah jsem se rozhodl z několika důvodů:

- Blíží se doba dovolené, a tak je čas rozdělit si to, co mě čeká ještě do doby, než odjedu do přírody, a co bude moci dělat či nad čím budu moci uvažovat v době větší pohody.
- Chtěl bych trochu inovovat obsah COVI-kávičky tak, aby se koncepčně zaměřil na to nejdůležitější.
- Vyprovokovalo mě k tomu i "Deset věcí, které jsme se naučili během Covidového převratu", slavné desatero, které několikrát oběhlo českým prostorem skupinových a řetězových mailů.
- V neposlední řadě je nevyšší část shrnout stav několika zásadních dějů, které probíhají a které jen zdánlivě nesouvisí.

Těmi zásadními ději mám na mysli:

1. Doznívající provokaci-manipulaci "VRBĚTTICE", která otrávila vzduch stejným stylem jako loňský (a bohužel zapomenutý i málo připomínaný "RICIN"), ovšem tento "RICIN II." byl mnohem brutálnější, přičemž není vyloučeno, že načasovaně na 22.6. se připravuje další provokace-manipulace.
2. Podivně odstartované volby s ještě podivnějším menu, které je nám předloženo k výběru, kdy ti, kteří svou aktivitou symbolizovanou "KARLOVÝM MOSTEM" dotlačili staronového ministra zdravotnictví a celou vládu k zásadním zářijovým a vánočním chybám, a mají tu drzost na tom stavět podstatnou část své kampaně.

3. Útlum vánoční vlny epidemie spojený s odstartováním boje o interpretaci toho, co se stalo, ale také vnějším tlakem nacházejícím si své pohůnky i jimi popoháněné voly, aby se podzimní selhání zopakovalo a Vojtěch se mohl zapsat do českých dějin podruhé.
4. Nutnost řešit komplex ekonomických otázek včetně stabilizace penzijního systému a dosažení obratu v kvalitě vzdělání (produkci lidského kapitálu, jehož vlastníkem je každý z nás) v situaci, kdy se patrně na čas nová mocenská reprezentace ze současné maskované "PÁTÉ KOLONY" změnila ve viditelný vpád "CIZÁKŮ".

O co v jednotlivých případech jde a jak to spolu souvisí?

2) Ke kauze VRBĚTICE

Kauza VRBĚTICE má leccos společného s kauzou KORONAVIRUS. Ale jsou zde podstatné odlišnosti. Hlavní je v tom, že v kauze VRBĚTICE může mít inteligentní člověk oprávněný a rozumem i fakty podložený dojem, že všechno je naopak, než se říká "shora". V případě kauzy KORONAVIRUS má inteligentní člověk k dispozici nejen fakta, ale i vlastní zkušenost, která říká, že existují nejrůznější snahy epidemii zneužít a parazitovat na ní, její reálné dopady ale nelze přehlédnout.

Následující materiál navazuje na tento úvodní k seriálu o reflexi doby:

<https://radimvalencik.pise.cz/9433-aktualni-reflexe-doby-uvod-do-problemu-prusvihu.html>

Z mediální mainstreamu se zdá, že by si někteří hodně přáli, aby se na všechno zapomnělo podobně jako v loňské kauze RICIN. Byly napáchány obrovské škody, oslabeno naše postavení ve světě, nic se neprokázalo, přemýšliví lidé mají stále větší pochybnosti, ale terén pro další provokaci "ricinového" typu je už zase připraven.

Hlavně chybí Koudelkovo konzistentní vysvětlení. Takové, kterému by uvěřila i reprezentace EU, která zřetelně udělala vše, aby se "vlk nažral (ti, kteří se na nás chtěli přiživit) a koza zůstala celá (ti, kteří se nažrali, neutrpěli újmou)". Nikdo po Koudelkovi nechce, aby odtajnil něco, co by mohlo poškodit legitimní činnost našich tajných služeb. Ale to, že nelze dát vnitřně konzistentní a s existujícími fakty nerozporné vysvětlení, nelze ustát. Není prostě pravda, že to nejde. A člověk, který by chtěl být generál, dělá mrtvého brouka. Tak se chovají jen sluhové cizí moci.

Místo toho dali na Seznam video, kde zpěvák Klus "bojuje proti dezinformacím" v kauze VRBĚTICE:

<https://www.stream.cz/rychle-nez-to-smazou/rozmotavame-informacni-zmatek-jmenem-vrbetice-sdilejte-rychle-nez-to-smazou-64170072>

Chudák. Trapné a hloupé. Je zřejmé, že sám Klus vůbec nerozumí tomu, o čem hovoří. A nejvíce mu vadí, že se mluví o více verzích. Ale ten, kdo uvažuje jen jednu, je svým myšlením a přístupem ke světu totalitní hlupák.

Především však: Pokud není vyvrácena verze, že šlo o zametání stop (např. nelegálního obchodu se zbraněmi, či snad dokonce podpory mezinárodního terorismu), pak snaha orgánů činných v trestním řízení nevyšetřovat tuto verzi může být považována za nepromlčitelný trestný čin zneužití pravomoci veřejného činitele ve zvláště závažné oblasti.

K tomu stojí za to si přečíst, co uvedl jeden z našich nejlepších advokátů, který byl mj. v roce 1990 až 1994 hlavním vojenským prokurátorem České republiky, takže nějaké zkušenosti s tím, jak to chodí, má (vybírám jen část):

"Já neříkám, že musí mít právní vzdělání, ale stačí nahlédnout do slovníku cizích slov. A ten říká: verze je varianta nebo obměna, jedna z rozdílných podob textu, vyličení události z vlastního hlediska, rozcházející se zprávy o téže události. Čili už to slovo samo o sobě hovoří o mnohosti. Říct tedy "jedna verze" znamená tvrdit, že dva a dva je osm. - Další věc - abych řekl, že je jen jeden možný výklad této události, musím to prokázat. Pak ale neměl pan premiér říkat, že děkuje odboru boje s organizovaným zločinem, že dospěl k důvodnému podezření. Protože důvodné podezření je podezření. A to není důkaz! - Já těm, kteří tvrdí, že je jen jedna verze, budu říkat "jednoverzoví". V našem minulém rozhovoru jsem totiž naznačil, co jsou někteří naši lidi zač, a dost jsem narazil. (smích) Takže tedy jednoverzoví...- Kdyby se nějakým způsobem vrátili k zakladatelům bohemistiky nebo slavistiky... Mezi ně patří takový zajímavý človíček, jmenuje se Josef Dobrovský. Jestli to těmto, možná vzdělančům, něco říká? Byl to jeden z nejchytřejších lidí své doby. Žil 1753 až 1829, čili zasáhlo ho to osvícenství. A on řekl: "Důkazů, osvědčených důkazů žádám. Nikoliv možností důkazů, nikoliv deklamací."- Zatím jsme tedy slyšeli deklamace, demonstrovali jsme opět na Václavském náměstí. Ale nežádali jsme osvědčených důkazů, ale proklamací. - Za svou praxi jsem také nějaké výbuchy vyšetřoval. Vždycky jsme vytyčili 8, 10, 15... verzí. Ale! Jestliže zjišťuji, že sebelepším vyšetřením se nikde nic nenašlo, nějaký zbytek roznětu nebo něco takového... vždyť tam byli čerstvě, tak co na to říct? A hlavně, v okamžiku, kdy dojde k takovéto události, tak se všechny ty objekty neprodyšně uzavrou a vyšetřuje se všude, jestli někde něco není. A jestliže první výbuch byl 16. října a druhý 3. prosince, tak buďto je naše policie totálně neschopná, nebo se to někomu hodilo do krámu. A že se to někomu mohlo hodit do krámu, o tom svědčí to, že napovrch to vylejzá v okamžiku, kdy se rozhoduje, kdo dostaví Dukovany."

Celé viz: <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/rozhovory/-Je-mi-lito-ceskeho-naroda-Vrbetice-Advokat-s-dlouhou-pameti-taha-trumfy-664916>

Soudný člověk si ale může položit otázku: Mohly by tajné služby zajít tak daleko, aby se přidaly k zametání stop a současně vyvolaly dramatické zhoršení vztahů s Ruskem, dokonce i možnost zneužití provokace k vyvolání válečného střetu mezi EU a Ruskem?

To se může někomu zdát příliš silná "kávička". Ale co tato velmi čerstvá zpráva?:

"Americká Národní agentura pro bezpečnost (NSA) v letech 2012 až 2014 využila spolupráci s dánskou zahraniční rozvědkou ke špehování vysoce postavených evropských politiků, včetně německé kancléřky Angely Merkelové."

Celé viz:

https://www.irozhlas.cz/zpravy-svet/nsa-spionaz-xkeyscore-danmarks-radio-evropska-unie-tajne-sluzby_2105311424_elev

Pozor! Zpráva je z mainstreamového Českého rozhlasu a potvrdily ji i další naše i světová média.

A chování naší BIS v některých kauzách (včetně té loňské ricinové) vypadá, jako kdyby byla jen filiálkou nějaké enklávy tajné služby USA, nad kterou tamější vládní administrativa ztratila moc.

Pro úplnost dávám seznam toho, co jsem ke kauze VRBĚTICE napsal či řekl, protože nejvíce vyprávějící je to, jak se vyvíjela v čase:

- 5.4.
 - <https://radimvalencik.pise.cz/9198-globalni-konflikt-na-spadnuti-lze-ho-odvratit.html>
- 19.4.
 - <https://radimvalencik.pise.cz/9264-nejde-jen-o-dukovany-a-sputnik-ale-o-valku.html>
- 21.4.
 - <https://radimvalencik.pise.cz/9267-demoopozice-nechce-znat-pravdu-o-vrbeticich.html>
- 22.4.
 - <https://radimvalencik.pise.cz/9268-lze-koudelku-povysit-zatim-ne.html>
- 24.4.
 - <https://radimvalencik.pise.cz/9292-bellingcat-dodal-dukazy-nahravajici-rusum.html>
- 25.4.
 - <https://radimvalencik.pise.cz/9294-v-cem-se-zeman-myli-a-jake-tajemstvi-vyzradil.html>
- 26.4.
 - <https://radimvalencik.pise.cz/9295-ceska-brutalita-zaoralek-zapomnel-na-hamacka.html>
 - <https://radimvalencik.pise.cz/9296-skutecna-kauza-vrbetice-asi-teprve-zacina.html>
- 30.4.
 - <https://radimvalencik.pise.cz/9305-vrbetice-jilkova-v-rolu-spatneho-politruka.html>
- 5.5.
 - <https://radimvalencik.pise.cz/9333-vrbetice-pripad-pro-patera-knox.html>
- 7.5.
 - <https://radimvalencik.pise.cz/9336-sok-v-dnesnich-uk-ct-24-fenrydch-i-cunas.html>
- 8.5.
 - <https://radimvalencik.pise.cz/9358-vrbetice-tak-uz-je-to-snad-jasne-vsem.html>
- 11.5.

- <https://radimvalencik.pise.cz/9365-blamaz-loudila-babise-a-cele-demoopozice.html>
- 14.5.
 - <https://radimvalencik.pise.cz/9431-mezinarodni-vrbeticky-debaki-loudila-babise.html>
- 24.5.
 - <https://radimvalencik.pise.cz/9371-idnes-sokujici-pravda-o-vrbeticich.html>
- A tady k tomu velmi podrobně povídám asi půl hodiny (stojím si za vším):
 - <https://svobodne-radio.cz/2021-05-19-studio-beta-radim-valencik-analyzuje-soucasne-deni/>

3) Čím začít

Z téměř dvou stovek, většinou pozitivních komentářů k rozhovoru se mnou v Parlamentních listech, který byl uveřejněn 6. června, mě nejvíce potěšil tento:

"Najděte a přečtěte si dva dopisy pana prof. Piňhy, a spojte si to s tím, co zde píše doc. Valenčík. Každý úplně jinak dospěl ke stejnému závěru. Vytvářet a posilovat význam a funkčnost malých, mezigeneračních skupin lidí, kteří se navzájem znají a důvěřují jeden druhému. Nejde už jen o kritiku, ale o řešení!!"

06.06.2021 20:36:32

Viz: <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/rozhovory/Docent-Valencik-Globalni-moc-Saha-to-az-mez-i-zpravodajske-sluzby-Babisovi-a-Hamackovi-bylo-receno-zrejme-vic-nez-Vrbetice-proti-uverili-666315/diskuse>

Ano. Je třeba nejen hledat řešení, ale i začít realizovat kroky, které **jsou řešením**. K tomu připojím následující úvahu související s rolí toho, čemu říkám tvůrčí mezigenerační týmy (TMT).

Jeden z možných a přínosných pohledů na společenskou realitu je hledání odpovědi na otázku, **co je evolučně stabilní strategií lidských komunit**. V seriálu, který jsem na toto téma před časem zveřejnil, jsem otázku nastolil jak na celospolečenské úrovni, tj. makroúrovni (tj. úrovni velmi velkých komunit, jakými je stát, skupina států, případně i celá globální společnost), tak i na mikroúrovni, kde šlo právě o význam TMT.

Pokud jde o **makroúroveň**, tak zde lze evolučně stabilní strategii zatím vyjádřit jen velmi obecně. Jedná se o **společnost, ve které je svobodný rozvoj (návazně i uchování a uplatnění) schopností každého (který se současně stává nejvýznamnějším faktorem určujícím dynamiku a kvalitu ekonomického růstu) podmínkou svobodného rozvoje schopností všech**. Jednou z konkrétních realizací tohoto obecného vymezení může být zdokonalování ekonomického systému tak, aby investiční příležitosti spojené s nabýváním, uchováním a uplatněním lidského kapitálu byly využívány podle míry jejich výnosnosti, resp. aby (formou komplexních reforem) byly odstraňovány bariéry, které tomu brání.

Mnohem konkrétněji lze problematiku evolučně stabilní strategie vyjádřit na **mikroúrovni**. Zde lze formulovat celou řadu velmi užitečných doporučení

vycházejících z prací R. Axelroda (připravuji uveřejnit sérii o jeho významném díle) a E. Ostrom (část jejího odkazu jsem připomenul již dříve).

Obě úrovně spolu souvisejí. V podmínkách, kdy dojde k výrazným deformacím institucionálního systému společnosti (a k té došlo) a kdy nás čekají turbulence v různých oblastech (ekonomické i politické) je pro celkovou nápravu nutné připravit podmínky na mikroúrovni. Zde může každý udělat velmi mnoho, když se kolem sebe podívá a bez ohledu na svůj věk či profesi, bez ohledu na stávající úroveň svého vzdělání se podívá, z čeho v jeho okolí a v oblasti jeho zájmů by mohl vyrůst či již působí dlouhodobě dynamicky stabilní TMT. Následně se pak stát jeho součástí, případně alespoň součástí prostředí příznivců, ve kterém tým působí. A to z následující triviálních důvodů:

- 1) **Nikdo nic sám změnit nedokáže.** A každá změna k lepšímu musí začínat něčím konkrétním.
- 2) **Každý z nás má tendenci přeceňovat se.** Pokud působíme v nějakém týmu a tento tým je pro nás významnou hodnotou, každý si brzy můžeme udělat představu o tom, co skutečně dokážeme a v čem můžeme být přínosní. Pokud zůstaneme sami, čeká nás tvář v tvář nemožnosti cokoli změnit či ovlivnit temnice zatrpklosti.
- 3) **Současné problémy jsou skutečně obrovské** (hluboké deformace ekonomického a institucionálního systému v lokálním i globálním měřítku, jdeme do turbulencí). Z pozice osamělého jedince má každý tendenci vytvářet si o příčinách a cestách řešení problémů velmi zjednodušenou představu, a to prostě proto, že v situaci, kdy nemá představu o možnosti změny, podvědomě ani hloubku problémů vidět nechce. Dává přednost žití v iluzi, že se jednou, až bude nejhůř, až budou lidé dostatečně naštvaní, něco změní k lepšímu. Tím se ovšem stává nositelem názorů, kterými skutečné změně brání.

Ve vztahu perspektivního TMT a člověka, který chce něco měnit k lepšímu, pozitivně ovlivnit současný vývoj, něco řešit apod. to platí vzájemně. Tam, kde vzniká či již působí perspektivní TMT, tam by měl iniciovat vznik aktivit (popularizačních, zábavných, tematicky zaměřených), kterými by umožnil, aby jeho širší okolí vytvářeli sympatizanti, kteří mu mohou různou formou napomoci.

4) Kritika „Desatera“

Začal jsem na pokračování psát seriál na téma “.

Jedním z podnětů, které mě přiměly k napsání seriálu „Aktuální reflexe doby“ (jednotlivé díly zařazuji s denním odstupem i do své "COVI-kávičky", ve které sleduji širší kontext společenského dění spojený se současnou epidemií), bylo "Desatero" ("**Deset věcí, které jsme se naučili během Covidového převratu**").

Několikrát oběhlo českým prostorem skupinových a řetězových mailů. Jeho "úspěch", dá-li se to tak nazvat, svědčí o dost hluboké krizi společenského vědomí a hlavně sebevědomí. Zde uveřejňuji první část jeho rozboru:

1. Náš politický systém je beznadějně zkorumpovaný.

Prakticky všichni politici jsou beznadějně zkorumpovaní. Nelze věřit žádné politické straně. Všichni mohou být a byli koupeni.

K tomu ode mne:

Plácnutí do vody. To bylo každému zřejmé už před "Covidovým převratem". Ani náznak pokusu ukázat, jak se tento systém vyvinul. Jde o synergický efekt srůstání struktur založených na vzájemném krytí porušování obecně přijatých zásad a struktur vznikajících na bázi pozičního investování v podmínkách monopolárního světa (kdy si mocenský systém na čas "mohl dovolit" takový propad efektivnosti, protože se nechal sanovat celým světem. Podrobně popsáno zde:

<https://radimvalencik.pise.cz/4432-pred-jihlavou-o-degeneraci-soucasne-moci.html>

Doba, kdy takto moc mohla fungovat, končí a jdeme do turbulencí. V té nám nářky nepomůžou. Je nutné pochopit, o co jde, mít jasnou představu o perspektivní a realizovatelné vizi, vědět, co dělat.

2. Demokracie je podvod.

Je to podvod už hodně dlouho. Skutečná demokracie nikdy nebude existovat, dokud jsou peníze a moc znamenají v podstatě totéž.

K tomu ode mne:

Další plácnutí do vody. Žádný typ uspořádání vztahu mezi těmi "nahore" a těmi "dole" není dokonalý ve smyslu nezranitelnosti vůči excesům doby. Vyjádřit se pohrdlivě k demokracii bez náznaku pokusu o analýzu toho, co její selhávání způsobuje, je standardní manipulace s lidmi. Alternativou je co? Monarchie, samospráva, nebo naprostá rezignace na jakoukoli účast ve společenském dění?

3. Systém se nezastaví před ničím, aby si udržel svoji moc, a je-li to možné, bude úroveň kontroly a vykořisťování zvyšovat.

Je zcela bez zábran. Žádná lež není příliš pobuřující, žádné pokrytectví příliš nechutné, žádná lidská oběť příliš velká.

K tomu ode mne:

Další plácnutí do vody. To bylo také dávno před "Covidovým přeratem". Zlo je vždy bez zábran. Ale kdo nevidí stupňující se krizi systému a skutečnost, že jdeme do turbulencí, je slepý, nebo se snaží otrávit lidi tak, aby v nich převážil pocit rezignace. Nechápu, jak někteří z mých přátel mohli takovéto svinstvo s nadšením rozšiřovat místo toho, abychom se společně shodli na tom, co dělat.

4. Takzvaná radikální hnutí obvykle nejsou nic radikálního.

Ať tvrdí, že útočí na systém z libovolného úhlu, pouze to předstírají, místo toho slouží k odvádění nespokojenosti do směrů, které jsou pro mocenskou kliku neškodné a pro její cíle dokonce užitečné.

K tomu ode mne:

*Co je nového na tomto poznatků? Jakékoli hnutí je v podmínkách současného typu moci (zcela nezávisle na nějakých virech) kontaminováno provokatéry, je prošíkáváno lidmi, kterými je manipulováno selektivním poskytováním inside informací. Během epidemie se to jen ukázalo o trochu zřetelněji. **Aby byl rozštěpen a dezorientován odpor vůči současné globální moci, byla jako typická "inside informace" (či přesněji dezinformace) rozšířena představa, že celý koronavirus je podvod, že vše je vymyšleno a že až to praskne, dojde k zásadní společenské změně.** To nadšení, s jakým někteří toto "náboženství" přivítali! Oni jsou přece ti vyvolení, kteří znají pravdu. Ovšem ten, kdo tento trik vymyslel, dobře věděl, že koronavirus bude mít oběti a dost obětí, tolik, aby drtivá většina společnosti jej začala brát jako realitu, protože jim odešel někdo blízký. Tím se podařilo dezorientovat a diskreditovat velkou část těch, kteří se snažili něco změnit. Část z nich začala uvažovat trochu realističtěji, z části z nich se stali zaslepení, nenávislní, agresivní fanatici zcela odtržení od reality s dokonale amputovanou schopností přemýšlet.*

5. Jakýkoliv "disidentský" hlas, který jste kdy zaslechli z korporátních médií, je s největší pravděpodobností falešný.

Systém neposkytuje svým skutečným nepřátelům bezplatnou reklamu.

K tomu ode mne:

Pokud mám být upřímný, tak z tohoto textu mám dojem, že "Zloděj volá, chytte zloděje", tj. že hlas pisatele "Desatera" je hodně falešný.

- 1) V textu není ani náznak, jak problémy řešit, jen se sugeruje bezmocnost.*
- 2) To hlavní, o co se musíme opřít, když se pěstuje iracionalita jako živná půda manipulace, tj. rozum, není vůbec bráno v úvahu, celé "Desatero" se houpá na vlnách relativizace. – To jsou vždy neklamné příznaky falešnosti.*

6. Většina lidí v naší společnosti jsou zbabělci.

Odhodí všechny svoje hodnoty a principy, kterými se celý život hlasitě chlubí, jen aby se vyhnuli sebemenší možnosti veřejné kritiky, nepohodlí nebo dokonce drobné finanční ztrátě.

K tomu ode mne:

Další typický příznak snahy manipulovat formou vyvolání pocitu výlučnosti. Všichni jsou zbabělci, jen adresát desatera je ten statečný... Tak "statečný", že s pocitem vykonání statečného činu tento slint šíří.

7. Mainstreamová média nejsou nic jiného než propagandistická mašinerie pracující pro systém...

...a pro ně pracující novináři prodali své ubohé duše a své (často minimální) dovednosti psát dali zcela do služeb Moci.

K tomu ode mne:

Nejen mainstreamová media, ale všechny klíčové instituce, které mohou eliminovat odpor lidí vycházející z pochopení toho, o co jde, umí dobře spolupracovat. Krásně se to ukázalo v kauze "Vrbětice": mediální mainstream – zpravodajské služby – politické reprezentace – soudy (včetně ústavního, v případě "Vrbětice" skandální rozhodnutí olomouckého soudu o zneškodnění min, v případě epidemie nadřazování právních zákonů přírodním zákonům) – "odborníci" všeho druhu. Ve zneužití současné epidemie také. Tak například mediální mainstream vyzdvihoval podvodníky, které vydával za "odborníky", aby odstavil skutečnou vědu. K situaci ve vědě se ještě dostanu.

9. Vědcům nelze věřit.

Využijí hypnotickou sílu svých bílých plášťů a pozici autority ve prospěch toho, kdo financuje jejich práci a životní styl. Hrají píseň toho, kdo je platí.

K tomu ode mne:

*Ten, kdo má bílý plášť, ještě nemusí být vědec. Ani odborně zdatný lékař ještě není vědec. **Věda začíná tam, kde se vyvíjí a střetají různé názorové proudy, skutečným vědcem je ten, kdo zná vědu v jejím vývoji a v teoretických alternativách, předpokladech na kterých stojí.** Ten, kdo je skutečný vědec, netancuje, jak se píská. Ten, kdo napsal tento populistický výpad proti vědě, nemá o tom, jak funguje (i jak nefunguje) věda ani potuchu. Jen a jen nahrává tomu, aby místo skutečných vědců byli veřejnosti mediálním mainstreamem podstrkováni různí podvodníci. To neznamena, že situace ve vědě není složitá. Systém hodnocení a financování vědy vede k tomu, že se do vrcholných pozic dostávají kariérističtí úředníci, kteří nikdy ve vědě nic nedokázali. A ti pak horlivě slouží globální moci v lokálních poměrech.*

10. Pokrok je zavádějící iluzí.

"Pokrok" rostoucí automatizace a industrializace nejde ruku v ruce s pokrokem v kvalitě lidského života, ale ve skutečnosti ho "soustavně" snižuje až k úplnému vyhlazení.

K tomu ode mne:

Realita vzestupného vývoje jakožto základního atributu světa, ve kterém žijeme, je pro každého, kdo je alespoň trochu vzdělaný a umí přemýšlet, nepopíratelná. Ten, kdo umí přemýšlet, najde i své místo v procesu vývoje včetně odpovědi na otázku, co je smyslem života a co dělat. Rovněž tak dokáže pochopit, co je obsahem současného civilizačního zlomu. "Desatero" v logice manipulace, o kterou se snaží, chce jen a jen své oběti uvrhnout do do kobky deziluzí a beznaděje.

PhDr. Věra Klontza-Jaklová, Ph.D.

Jak přežít anthropocén?

Videozáznam vystoupení dostupný na elektronické adrese:

<https://ulozto.cz/file/EiYg9FadRvQy/phdr-klontza-jaklova-mp4#!ZGR4AQR2AJEzMTIzAwxlZJWuZwyyZ3yEqyWQL1WIHSI4MQHILj==>

- Východiskem je charakteristika bio-spoolečenské současné situace (zahrnující i ekonomickou základnu a ideologické nastavby v pojetí klasického marxismu, ale ne primárně) označované jako anthropocén coby výsledek lidské aktivity v rámci kapitalistického ekonomicko-spoolečenského řádu, a definování všech faktorů spoluvytvářejících krizové stavy na všech úrovních (od přírody, přes ekonomiku, uvědomění, etiku ad.).
- Dalším krokem je vysvětlení, proč v takové situaci není možné komplexně a účinně řešit krizi na základě „zdravého rozumu“, hašením jednotlivých projevů, nebo strukturami typu: koalice levicově proklamovaných subjektů (na individuální i kolektivní bázi). Součástí této pasáže je také historicky podmíněná charakteristika a flexibilní náplň současných buržoazních politologických kategorií (např. levice).
- Posledním krokem - předcházejícím řešení - je argumentace ve prospěch vrcholného lidského vřdobytku (který je daný primárně biologicky, rozvíjen společensky a vyvíjí se v čase), jímž je věda, přičemž nemáme na mysli vědu jakoukoliv, vědu proklamovanou, ale vědu vycházející z dialektického materialismu konfrontující příčiny a následky, akce a reakce v celé jednotě světa, tedy fyzikálně-biologické.
- Z tohoto postupu s dialektickou jistotou následně vyplývá řešení současné krize, které nemohou pokrýt „staré“ metody, ale pouze tvorba nových - vycházejících z katolických a ekumenických práv člověka coby součástí přírodní jednoty. Následuje argumentace (na základě různých vědeckých disciplín včetně např. geologie) pro tvorbu globální komunistické společnosti, jejíž řízení (ve smyslu logistiky, ne vlády!) bude podpořeno technologiemi, dnes dostupnými pouze kapitálu a jeho zájmům.

Cílem příspěvku je vysvětlit současnou krizi doprovázenou totální vyprázdněností společensko-ekonomického systému, a v závěru navrhnout řešení.

Začněme tím, že většina z nás, pokud ne všichni, si uvědomuje, že „je něco shnilého v království dánském“, ať už dochází k recepci kritického stavu na jakékoliv rovině a ať už je subjektivní interpretace jakákoliv. Na nutnosti nějaké **zásadní změny** se shodneme napříč politickým i ideologickým spektrem.

Titul semináře **Současná levice – charakter a možnosti**, svým způsobem podsouvá řešení, i když na základě upřímné víry a naděje. Může se pak zdát, že vyřešíme-li problém charakteru, jednoty levice, jsme z nejhoršího venku.

Nepřistupuji k tomuto konceptu jako k *a priori* platnému, ale podrobuji jej kritice a omlouvám se předem, že argumentuji proti němu.

Podívejme se nejprve, co dělá drtivá většina lidí, když zjistí, že něco nefunguje? Pokračuje v opakování téhož s větší, nebo menší intenzitou, ale vlastně pořád jenom naráží hlavou do zdi. Např. Uspořádáme akci, dáme pozvánku na webovky, i když víme, že naši stránku navštěvuje minimum uživatelů internetu, dále na fb, i když víme, že ji uvidí minimum lidí, protože fb směřuje informace na základě ekonomického zájmu. Následně na akci přijde málo lidí. Co uděláme příště? Dáme pozvánku na webovky a fb, načež přijde málo lidí. Místo, abychom hledali jinou cestu, obviňujeme ty, o jejichž přítomnost stojíme, a tak příště dáme zase pozvánku na webovky a fb... Jenom **menšina v řádu pár procent začne hledat jinou cestu, která se obvykle stane terčem kritiky ze strany těch, kteří opakují stále neúčinný postup.**

Stejný vzorec chování funguje dnes mezi těmi, kteří volají po nutnosti řešit současnou krizovou situaci ve společnosti a ekonomice.

Běžná je reakce: bylo by nejlepší změnit celý systém, ale NEJDE TO. Když se zeptáte, proč se nesnaží vytvořit nový postup, řeknou, že to také NEJDE. To je agnosticismus hrubého zrna a je s podivem, jak často jsou takové závěry předkládány těmi, kteří se označují za marxisty a co víc? Jsou přesvědčení, že se chovají dialekticky.

Pak jsou tu další, kteří tvrdí, že oni vědí přesně, co udělat, a to zvláště před volbami.

Takové postoje vyhovují současným vládním složkám. Je to vlastně sama jejich politika: „i my chceme pomoci, ale nejde to“. Utrpení lidí i přírody je prezentováno jako fenomén, jehož nevysvětlitelná podstata se nachází někde „mezi nebem a zemí“. **Tudíž pokud děláme to, co oni, a třeba s jiným slovníkem, podporujeme jejich politiku.**

Jak tedy najít řešení? Jak uvažovat jinak, tzv. out of the box? Jak na to jít „od lesa“?

Za prvé a zásadně: musíme na to jít **VĚDECKY**. Věda je nejlepší, neúčinnější a nejspolehlivější cesta poznání. Překonávání různých náboženských, fatalistických a jiných tmářských teorií, argumentace proti primitivnímu empirismu, boj za dialektiku vědy je proces, který vrcholí právě v Marxově díle a měl by nám být vlastní.

Položit si otázku, vytvořit metodologii, cestu k jejímu zodpovězení a pak výsledek kriticky zhodnotit, je proces, kterým se zabýval už Aritoteles. Pokud nebudeme používat vědu, dialektickou cestu poznání, ale dáme na různé „selské rozumy“, první dojmy, konspirační teorie, nejsme na tom o mnoho lépe než náboženští fundamentalisté. Pokud nám stačí smyslové vnímání, líbivé teorie bez ověřování, pak vězte, že se vrátíme minimálně 500 let zpět, dokonce 2500 let ještě před první filozofy, do doby mýtů.

Tedy, abychom mohli začít řešit kritickou politicko-ekonomickou situaci, **musíme jasně popsat formu, podobu i příčinné vztahy systému**, ve kterém žijeme. Je třeba vyjít z přesné charakteristiky současné situace, a to **po stránce ekonomické, sociální, environmentální, etické, kulturní a znalostní**. Je zásadní **definovat určující síly a vztahy, jejich trajektorie, rozeznat a „propočítat“ potenciál určujících sil**. Následně rozeznat, co je pokrokové, nové, co reprezentuje rodící se novou epochu. To je však náročný, složitý, pomalý proces, rozhodně na to nestačí pouhý empirismus, špatně se to komunikuje, je v tom spousta prostoru, kde je možné dopustit se chyby, ale přiznejme si: je to jediná reálná cesta! Praxe i teorie potvrdily úspěšnost takového postupu. Nakonec materialistická dialektika je běžným každodenně ověřovaným způsobem používaným ve vědě, i když nemáme potřeby si to dokola zdůrazňovat.

Věda nejsou chytrá slova. Věda je metoda, je to proces: otázka – hypotéza/model – metoda – kritické zhodnocení výsledku. Věda je proces ptání se na skutečnosti a jevy, na něž neznáme předem odpověď. Věda je mapování neznámého.

Jak tedy současnou situaci charakterizovat?

Musíme najít ta kritéria, která když se změní, restrukturalizuje se celý ekonomicko-sociální systém. Jinými slovy dojde k epochální transformaci všech vztahů. Marx stanovil, že rozhodující je vztah práce a výrobních prostředků, míra vykořisťování. Tzn., když se dostane do stádia, kdy vládnoucí třída už nedokáže získávat více z práce podřízených složek, tedy těch, kteří výrobní prostředky nevládnou, následně nepomáhají ani technologická zlepšení, dochází ke zvyšování tlaku na podřízené složky společnosti, na mobilizaci ideologických konstruktů, na expanzi a nakonec masovou likvidaci slabších. Celý tento proces od jeho počátku doprovází násilí. Zde hrají roli dvě společenské síly: rozpory mezi skupinami elity (= vnitroimperialistické rozpory), ale hlavně: **rozpory třídní**: tedy střet zájmů elity a výrobních složek. To je v kostce **Marxův rozpor práce a kapitálu**.

Obvykle se vymluvíme, že marxismus je jenom teorie a prakticky výše řečené nemusíme brát vážně. Ale vždy, **když jsme coby pracující, coby vykořisťovaní** (a my všichni jsme primárně nebo sekundárně vykořisťovaní) **měli úspěch, tak tehdy, když jsme aplikovali Marxovy vědecké metody poznání**. Ti, kteří tvrdili nebo tvrdí, že v únoru 1948 prokázala revoluce československých dělníků, že je možné vzít dialektiku dějin hákem, že je možné historii přechytračit, nebo přemyslet, tak byli naivní, nebo v tom byl (a je) záměr. Historicky určující význam v daném rozporu má odhodlaná, ozbrojená – prakticky i teorií – dělnická třída.

Zpět ke kritériím hodnocení současnosti:

Po stanovení základního, určujícího vztahu kapitalismu (práce versus kapitál), v průběhu 20. století začaly být rozpracovávány další teorie vycházející z Marxova učení. Dokládají, že tyto epochální transformace nejsou určovány

pouze jedním vztahem, ale řadou dalších dílčích cyklů, které také mají svoji dialektickou zákonitost. Jedná se tzv. **teorie kolapsů komplexních společností**, které jsou sice u nás spojeny s egyptologem Bárto, ale shrnutí těchto teorií je staré téměř 50 let. Otcem kolapsových teorií je americký antropolog a historik Joseph Tainter, který prezentoval ucelenou teorii kolapsu v roce 1982. Tainter a jeho následovatelé říkají, že v případě kolapsu systému nejde jenom o koncentraci kapitálu na úkor práce, ale že existují i jiné oblasti determinující průběh křivky nárůstu, vrcholu, krize a kolapsu: je to dosažení teritoriálního limitu, nezvladatelný nárůst mandatorních výdajů, krize ideologie. **Když se společnost dostane k limitním hodnotám** každé ze jmenovaných veličin, kolaps je jedinou jistotou. **Systém se zhroutí.**

Na přelomu tisíciletí přistupují k těmto teoriím také faktory **přírodního prostředí**: zde by mělo padnout jméno Jareda Diamonta, který říká, že sebelépe zorganizovaná společnost nemůže prosperovat v narušeném životním prostředí.

V posledních letech je rozpracována další stránka problému a tou je zákonitost **vývoje lidského uvědomění**. Jakou roli sehrává lidský mozek, jak se mění a jak se vyvíjí. Zde bychom měli zmínit Engelsovy průkopnické práce, ale také práce celé plejády kulturních antropologů jako byl Claude Levi Strauss, psychologů jako Lev Vygotskij, dnes např. Liane Gabora pracující s normativy kvantové mechaniky a lidského myšlení, kumulacemi kognitivních schopností.

Jaká jsou tedy kritéria a charakteristiky současného stavu:

- 1) Výrobní základna, vztah k výrobním prostředkům, míra koncentrace kapitálu. Z toho vyplývá i stanovení vztahu vládnoucí třídy ke koncentracím kapitálu, geopolitická uskupení, indoimperialistické antagonismy. Také ale míra vykořisťování a zadlužení.
- 2) Stav uvědomění (sem patří subjektivní podmínky, jak je definoval Marx s Engelsem), stav poznání, přístup k němu, znalostní a ideologické systémy, způsoby šíření informací. Také technologie a přístup k vědeckým výsledkům, systém a strategie tvorby vědeckých dat.
- 3) Stav přírodního prostředí. Míra narušení a možnost exploatace (ve smyslu vykořisťování) dalších přírodních zdrojů.

Dnes se tedy nacházíme v období, které na základě prvního kritéria nazýváme **státně monopolní kapitalismus**. Připomínám, že to znamená, že státy jsou propojené s monopoly, které pokud jim to vyhovuje, určují politiku. Státy pak prosazují zájmy monopolů (rozhodně ne naopak). Apelovat v této fázi, že stát musí zajistit nějakou úroveň života společnosti, je – byť obsažené v různých mezinárodních dokumentech - naivní. Monopoly jsou v mnoha případech objemově i dosahem větší než samotné státy. Např. farmaceutické firmy a státy v době covidové epidemie.

Nestačí zůstat na této úrovni definice systému: bohužel zde často řada komunistických, ale také sociálně demokratických, socialistických a obecně levicově existujících subjektů začíná a končí.

Vezmeme-li druhé kritérium, snadno dospějeme k závěru, že se nacházíme v **kolapsové fázi**. Zde tedy hovoříme o nazrání objektivních podmínek.

Pak přichází **problém přírodního prostředí**. Čelem k němu řada marxistů dochází k zjednodušenému závěru, že nejprve musíme vyřešit situaci ve společnosti. Někteří dokonce dodávají, že přírodu budeme využívat pořád i za socialismu a komunismu, že je to lidská přirozenost a nemusíme to řešit. To je nesmysl, který vyplývá z nepochopení organické jednoty světa. Jsme coby jedinci i společnost součástí přírody: Neplatí pro nás jiné fyzikální a přírodní zákony.

Na problém přírodního prostředí a nutnost chránit krajinu narazil již raný sovětský stát. Velmi záhy po revoluci vznikaly programy na péči o přírodní prostředí, tvorbu národních parků, plány na ekologická města a dokonce sám Stalin je autorem díla, které bylo daleko vepředu před tehdejšími tzv. rozvinutým světem. V západním světě vlastně až do 50. let 20. století prakticky nebyly řešeny ekologické problémy. Až tehdy první aktivisté a vědci začali alarmovat proti ničení životního prostředí. Ekologická témata zaznamenává politická scéna až v 80. letech, kdy už se v mnoha západních metropolích prakticky nedalo dýchat. Stejně jako byl v této době vykořisťován člověk, vykořisťovala se i příroda, a obě strany pro to měly „ty nejlepší důvody“. Je fakt, že mnoho problémů životního prostředí nebylo tehdy možné (např. vztah freonu a ozónové díry).

Vývoj člověka, vývoj našeho mozku a následně společnosti je adaptační formou překonání krize. Lidstvo jako organismus má zakódovanou schopnost řešit krize, ale to neznamená, že *i když si život cestu vždycky najde, abych citovala dr. Malcolma z Jurského parku, že krizi a kolaps přežijí všichni, většina, nebo průchod z krize do nějaké nové formy existence života bude bezbolestný, plynulý a procházkovým tempem. Život si sice cestu najde, ale jenom ten aktivní, ten který hledá a koná.*

Nicméně studium dopadů lidské činnosti na přírodní prostředí na Zemi je staré nejméně 3 generace a dospělo také k mnoha zásadním znalostem a závěrům. U nás připomínám například aktivity prof. Šmajse spojené s tzv. právy Země, jenž prakticky celý život zůstává nepochopen mainstreamem a bohužel i levicovými silami.

Jak tedy charakterizovat naši dobu na základě kritéria přírodního prostředí, stavu přírody, krajiny?

Geologové a klimatologové říkají, že od počátku kapitalismu a objevení sekundárních zdrojů energie se chemismus země mění tak, že už nemůžeme používat termíny označující geologickou epochu na základě geologických nebo klimatických jevů: např. doba ledová, křída apod., protože **geologii, klima i chemismus země určuje lidská činnost**. Tak označují tuto dobu jako **anthropocén**.

Zde se musíme zastavit u teorií charakterizujících objektivní idealisty, subjektivní materialisty a podobné fatalistické teorie zakořeněné v prostorech, které označujeme jako oportunistická levice, sociální demokracie a podobně. Na první

pohled by se mohlo zdát, že objektivně dojde ke krizi, pak v určitém momentu ke kolapsu a následně se na základě nějaké záhadné kauzality zformují nové společenské struktury. K tomu bychom mohli najít řadu příkladů, které jsou na první pohled neotřesitelné: např. vyhynutí dinosaurů a nástup třetihorních savců, téměř absolutní vymření lidí před zhruba 75.000 lety a nástup druhu homo sapiens, krize palácových civilizací a začátek doby železné s klasickým Řeckem jako jejím symbolem, rozpad středověku a nástup buržoazní, industriální kapitalistické společnosti. Následně je argumentováno, že nemůžeme ovlivnit přechod od jednoho ekonomicko-společenského řádu k dalšímu, že se jedná o objektivní zákonitost nezávislou na našem konání. Na úrovni každodenní politiky je pak prezentováno, že ještě nepřišel čas na změnu. Z toho pak vyplývá politika nutnosti zmírňovat dopady eskalující krize. Je apelováno na sjednocení levice (stejně vágně definované jako zákonitosti přechodu jedné epochy do druhé), aby byla nějaká šance na úspěch ve smyslu dílčích ústupků ze strany místní vládnoucí třídy. Tak se vracíme na úroveň myšlení utopických socialistů.

Tady by klidně mohl můj příspěvek skončit, ale chybí dva důležité aspekty, které nesmí být marginalizovány. Tím prvním je právě **anthropocén**, kdy člověk ovlivňuje přírodní procesy do takové míry, že přechod do nějakého vyššího stádia existence společnosti se nemusí vůbec udát. Život si sice cestu najde, ale klidně bez nás. Máme v rukou jaderné zbraně, hrozí klimatická katastrofa, kterou jsme spustili. Existují data a na jejich základě i prediktivní modely, které se zatím ukazují velmi reálné spíše v tom horším pravděpodobnostním spektru.

Poté je třeba zjistit, **kdy, jak, na základě jakého mechanismu dochází ke kvalitativním změnám z jedné epochy do druhé**. Co je dnes pokrokové, co předznamenává novou dobu, co je východiskem z krize? To jsou zásadní konkrétní otázky, které reprezentují jakési báze, na kterých je třeba začít stavět.

Jak tedy dochází k transformacím společensko-ekonomických systémů? Je třeba si zjednodušit existující komplexní vztahy, rozdělit je na jednotlivé součástky, kroky, jednodušší mechanismy a poměry. V tomto procesu je naprosto klíčová archeologie coby analyticko-syntetická, strategická věda. Zkoumáme tedy tyto krizové situace, v obdobích vykazujících menší míru komplexity, abychom dokázali jasněji definovat hybné síly. Následně generujeme vzorec transformace, který je ověřován aplikací na ostatní krizové fáze vývoje společnosti. Je až s podivem, jak **krize opakují stejný vzorec**.

Provedli jsme několik pilotních studií pro období od konce doby bronzové po současnost a vygenerovaly základní charakteristiky, které každý přechod od jednoho ekonomicko-společenského systému k druhému musí obsahovat. Učinili jsme základní zjištění: **v případě, že se podřízené složky společnosti na krizi a kolaps připravovaly s tím, že vystoupí z daného systému a vytvoří úplně novou strukturu, tak se jim to podařilo** bez ohledu na to, že se později vzdálily proklamovaným ideálům, dostaly se po nějaké době do stejné situace jako jejich předchůdci, ale rozhodně se život lidí alespoň na nějakou zlepšil kvalitativně i kvantitativně. Pokud ale v době krize byl řešen pouze problém, jak přežít, případně jak systém udržet a zlidštit, následoval neúspěch

a období recese trvalo dlouho, v některých případech i několik století. Následně výslednou trajektorii zakončil opět vykořisťovatelský systém, který byl lepší pouze technologicky.

Z toho vyplývá, že jediným možným řešením je rezignovat na mrtvý systém. Je třeba jít do nového. Není jiné cesty, i když je velmi nepohodlná a vnitřně se tomu bráníme a upínáme své naděje k opakování neúčinných opatření. Zde by bylo dobré, pokud by byl čas, prezentovat výsledky výzkumů Vygotského, Gabory, Smithe, Száhmary ad., kteří se zabývají zákonitostmi změn v myšlení lidí. Pokud ale budeme budovat nový systém s rizikem, že nebude dokonalý, že to nebude lehké, s cílem uspokojit přirozené potřeby jednoty člověka a přírody, pak nás čeká jenom úspěch. I když cesta nebude snadná.

Řešení

Jak na budování nového „světa“? Máme tedy kopírovat minulé pokusy? To je jedna z tzv. zavádějících, falešných otázek, na které se nedá odpovědět ani ano ani ne. Rozhodně – a ukázali jsme si to na mnoha dalších příkladech – humanitní vědy chápané a realizované jako holistické vědecké systémy, jsou důležité a zásadní při hledání odpovědí souvisejících s lidskou společností (coby součástí organické jednoty s přírodním prostředím). Musíme hledat, co bylo dobré, co bylo pokrokové směrem k lidským potřebám společenským i individuálním, směrem k přírodě, ale abychom obešli chyby, musíme studovat právě je; velmi kriticky hodnotit, co bylo špatně a proč: z důvodů selhání jedince, skupiny, systému, bylo to dáno stupněm poznání, vnějšími okolnostmi, apod. Je třeba velmi scholasticky pracovat s kontextem, jít do detailů a opět zobecňovat a stále dokola. Musíme být kritičtí, i když z propagandistického (volebního) hlediska se to může jevit jako nevýhodné.

Co je ale kritériem toho, co bylo dobře a co špatně? To, co zachovávalo kapitalistickou podstatu – trh, tvorba zisku, společenská hierarchie, sociální nerovnost, volební demokracie na úkor lidové demokracie, vytváření elit, vykořisťování přírody, nedialektický pozitivismus ve vědeckém přístupu – mělo být potlačováno a ne mnohdy rozvíjeno. Naopak lidové iniciativy: družstevnictví, solidarita, společenské rozdělování, rovný přístup k nejrozvinutějším technologiím a vědeckým poznatkům, ke kultuře, vzdělání, dostatek odpočinku a volného času, kritické a tvůrčí myšlení – měly být podporovány.

Dosud nám chybí ucelená, dialektická, systematická analýza naší socialistické minulosti. Mnoho nového však již bylo rozpracováno na základě současných dat.

Klimatologové a geologové apelují na vytvoření světové databáze, s jejíž pomocí by bylo možné centrálně řídit udržitelné využívání krajiny, její revitalizaci, rozdělování zdrojů.

Výpočetní technika je tak výkonná a programovací schopnosti takové, že dokážeme vymodelovat nejrůznější řešení. I my v archeologii jsme se dostali na hranu samotné technické inteligence, kdy dokážeme rekonstruovat velmi složité komplexity minulých společností kombinací dat a jejich vztahů v kvantitách

a kvalitě, které by nikdy konvenční počítač, natož lidská hlava nedokázaly pojmout.

Jsou vytvářeny virtuální prostory, kde je právo na užívání základní hodnotou. Např. vytvořili jsme internetovou platformu Pandora, otevřený zdroj systematizovaných archeologických dat, které je možné sdílet a následně odebírat další včetně nástrojů na jejich zpracování. Jedná se o iniciativu skupiny vědců, která každým dnem nabývá na masivité, ale začala z nuly. Není podporována žádným grantem. Existovaly snahy ze strany některých vědeckých institucí, aby nám tuto iniciativu zabraly, ale vlastně to není možné, protože to je vlastnictví všech, kteří sdílejí a odebírají.

Velmi propracovaný model prezentují Mark Muslin a Simon Lewis ve své knize the Human Planet, kde přesně strukturují, jak by mohla fungovat lidská společnost ve všech jejích aspektech, kde by se rozdělovalo podle potřeb jak lidí, tak udržitelné ekologické rovnováhy.

Dalším příkladem je třeba globální komunita Our World Heritage, občanská iniciativa zabývající se ochranou kulturního dědictví na bázi lokálních komunit s historickým napojením na prostor, kde žijí, který je utvářel a který spoluutvářely. Na místních komunitách je právě zcela jasně patrné, jak je člověk jedno s přírodou.

Nebo, globální hnutí tzv. permakultury. Jedná se o dnes již velké komunity po celém světě, které usilují o zemědělství nenarušující harmonické ekosystémy.

Také skupiny typu Democracy@Work okolo prof. Richarda Wolffa, které dokládají nutnost lidových struktur, lidové demokracie, demokracie v procesu rozhodování, solidarity a vědeckého poznání a vzdělávání se.

Patří sem samozřejmě politická revoluční uskupení, jako např. Mladí komunisté v Itálii, některé komunistické strany, odborová hnutí apod. Určitě sem patří prozatímní výbor Komunistické internacionály (Initiative of Communist and Workers' parties) a jeho periodikum Communist review. Takové iniciativy se musí tvořit lidé zezdola, je třeba je iniciovat, budovat, podporovat. Snaha tvořit volební uskupení je projevem lenosti a pohodlnosti, náplastí na černé svědomí. Vytvořit super leták, super heslo, vybrat super tvář, dát ji na super fotku a vyhrát volby. A pak? Prázdnota. Nepřipravenost. Marnost. Zklamání. I když záměry, naděje, víra určitě lemovaly celou cestu alespoň některých zúčastněných.

Zbraní hromadného ničení kapitálu a jeho noční můrou je poznání, pochopení, a jeho šíření mezi pracujícími. Věda je zásadní nástroj. Dělník, který neví, není nic. Je jako kráva, která má ohromnou sílu, ale nemá o tom ani páru a na provázku ji dovedete na jatka. Věda je elitní aktivitou jenom v třídní společnosti. Ne sice každý vymyslí hodinky s vodotryskem, ale každý může být součástí vědeckého procesu. Sem určitě patří projekty typu citizen science (občanská věda), což je zase záležitost, kterou bychom měli podporovat.

Revoluční dělnická strana, strana reprezentující zájmy pracujících by měla být avantgardou, ale je jí pouze, když na tom pracuje, když o to systematicky

usiluje, když její členové vědí více a lépe než ostatní, když čtou, vzdělávají se, diskutují, tvoří znalost, šíří ji a vysvětlují. Když bojují proti tmářství. Měli byste se ptát, zda ti, kteří usilují o vaši podporu, staví se do čela stran, hnutí, politických proudů, skutečně vědí, zda šíří nové poznatky, za posunují hranice vědění dál, zda podněcují proces poznání. Jsou politické strany, hnutí a organizace, ke kterým se z nějakého důvodu přimykáte, vědecky napřed? Vědí více než buržoazní věda? Drží s ní alespoň krok? Přinášejí nové poznání? Šíří je? To všechno v počátcích našeho hnutí bylo přítomno.

K tomu patří i rozvíjení schopností rozhodování zezdola, rozhodování o otázkách, které vyplývají ze skutečných potřeb, ne o nesmyslných dilematech hledajících kompromisy mezi zájmy kapitálu.

Shrňme si, že jedinou cestou je lidové hnutí.

Všechny změny iniciovaly a přinesly uvědomělé menšiny. Ne parlamentarismus.

Závěrečná věta: rozhodnutí je na každém z nás: buď se můžeme spoléhat na elitu, třeba pojmenovanou levice, nebo se sami zasadit společně s ostatními o novou dobu. Spoluvytvářet její koncept a cesty, které k ní povedou.

Ztracené bitvy jsou jenom ty, které jsme nesvedli.

Použitá prezentace: →
↓

Cílem příspěvku je vysvětlit současnou krizi doprovázenou totální vyprázdňeností společenskoekonomického systému, a v závěru navrhnout řešení.

Struktura příspěvku:

- ✓ Charakteristika bio-společenské současné situace
- ✓ Kausalita historického procesu a její vysvětlení
- ✓ Dialektický materialismus, věda jako klíčové nástroje
- ✓ Návrh řešení současné situace

Příklady chování typu: jak jsem našel, tak to táhnu dál.

Velikonoční ostrovy

- Lidé na Velikonočních ostrovech vymýtili lesy, protože používali dřevo na stavbu soch Moai. Nezastavili tyto aktivity, i když bylo zřejmé, že se dostali na hranu vlastní existence.

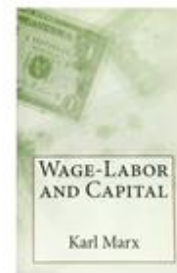

Grónsko

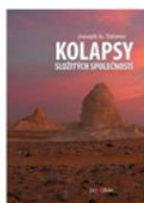
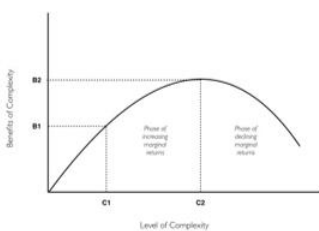
- Vikingové v Dánsku trvali na křesťanském způsobu života, i když to prokazatelně vedlo k sebezničení. Odmítali jiný způsob života, vhodnější pro dané klimatické podmínky.

Principy vědeckého poznání

Kolaps

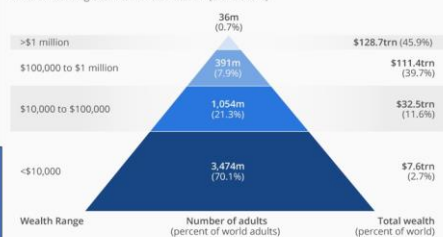

Klíčové charakteristiky současného stavu

- 1) Výrobní základna, vztah k výrobním prostředkům, míra koncentrace kapitálu. Z toho vyplývá i stanovení vztahu vládnoucí třídy ke koncentracím kapitálu, geopolitická uskupení, indoeperialistické antagonismy. Také ale míra vykořisťování a zadlužení.
- 2) Stav uvědomění (subjektivní podmínky, jak je definoval Marx s Engelsem), stav poznání, přístup k němu, znalostní a ideologické systémy, způsoby šíření informací. Také technologie a přístup k vědeckým výsledkům, systém a strategie tvorby vědeckých dat.
- 3) Stav přírodního prostředí. Míra narušení a možnost exploatace (ve smyslu vykořisťování) dalších přírodních zdrojů.

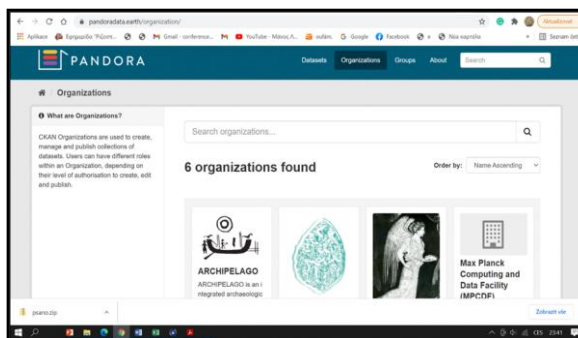
The Global Pyramid Of Wealth

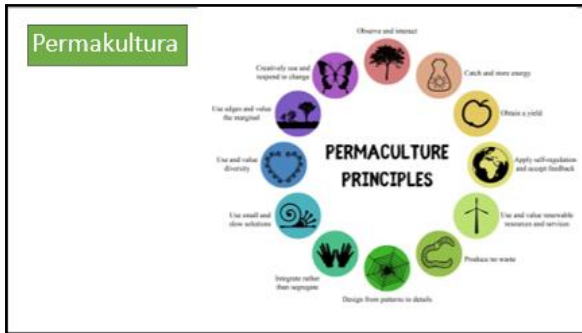
An overview of global wealth distribution (U.S. dollars)

Jednou z dalších charakteristik státně monopolního kapitalismu je extrémní koncentrace kapitálu v rukou minima vlastníků a plošné šíření bídy a nedostatku.

StatistaCharts. Source: Credit Suisse 2017 Global Wealth Report

d@w DEMOCRACY AT WORK

Nonprofit media that analyzes capitalism critically as a systemic problem and advocates for democratizing workplaces as part of a systemic solution

WE CAN DO BETTER THAN CAPITALISM

Karl Marx

Natural science will in time incorporate into itself the science of man, just as the science of man will incorporate into itself natural science: there will be one science.

↳ Přírodní věda do sebe časem zahrne vědu člověka, stejně jako věda člověka do sebe zakomponuje vědu přírodní: bude jedna věda

WHAT IS CITIZEN SCIENCE?

These science stories show ordinary people like you how to conduct scientific research. By contributing to citizen science projects, you can help advance the frontiers of science.

You don't have to have an advanced degree to contribute, and it's something you can do in your spare time. Check out a list of the projects below or visit our research stories and find out more.

DATA

PAPERS

DISCOVERIES

NEW WAYS YOU CAN PARTICIPATE:

- 1. **DATA** - Collect and analyze data for research projects.
- 2. **PAPERS** - Review and discuss scientific papers.
- 3. **DISCOVERIES** - Participate in field research and data collection.

WHAT DOES IT GET YOU?

"There are a lot of smart, educated, thinking people who are not in the tenure track who have a lot to contribute to the world."
- Jessica Richman, uSione

FIND OUT MORE AT:
WWW.CITIZENSCIENCECENTER.COM

PhDr. Petr Hampl, Ph.D.

Současná levice pohledem zvenčí

Videozáznam vystoupení dostupný na elektronické adrese:

<https://ulozto.cz/file/4j63bbB0wGSz/phdr-skala-a-phdr-hampl-mp4#!ZGIzZmR2ATH0AmqzZmD2AGDIAmx4MacGE3q4ryykFJ92ImOxAj==>

Pozn: minuta 06:20 – 30:16

- Staré strašidlo komunismu přestává účinkovat, ale proměňuje se
- Minulý socialismus nemusíme mít rádi, ale jeho věčný triumf nad současností musíme uznat
- Komunisté tu byli a - kam schovali?
- Čím dnes komunisté v politice chybí

Na úvod

Mluví lord se svým komorníkem:

„Jean, prý se zítra ženíš.“

„To je pravda, sire.“

„A koho si bereš?“

„Našeho zahradníka.“

„Ale fuj, Jean, vždyť je to komunista.“

Kdybych byl komunista já, měl bych z takového vtipu velikou radost. Protože ukazuje, že „komunista“ je to první, co člověku naskočí, když pomyslí na něco skandálního. Na něco, co zcela stávající rozbíjí společensko-ekonomický řád. A také na něco, čeho je důvod se bát. Komunisté nejsou neškodní blázni, komunisté ohrožují celý současný systém panství.

Domestikace strašidla

Jenže on je to vtip hodně starý. Vyprávěl se už za mého dětství a nejspíš bychom jej dokázali vystopovat až někam do meziválečného období. Do doby, kdy komunismus byl opravdu tím strašidlem, které obcházelo kolem.

Dnes není na komunismu nic skandálního. Žádná maminka neupadá do mdlob, když se dozví, že její dceru si namluvil komunista. Žádný ředitel podniku nemá problémy, když se provalí, že zaměstnává komunisty. Žádnou mediální hvězdu nepoškodí komunistické mládí.

Komunisté přestali být hrůzostrašní. Jsou součástí systému. Proces ochočení komunistů byl paradoxně dokončen právě v době, kdy se mohou cítit triumfálně a kdy mají nejméně důvodů přistupovat na jakékoliv kompromisy.

Říkám to z pozice člověka, který nikdy nebyl členem komunistické strany, nikdy nebyl kandidátem a neměl žádného komunistu v rodině. Můj dědeček v únoru 1948 skandoval ono slavné „nedáme si diktovat, koho máme milovat,“ a z ředitelského místa rychle přešel na pozici dělníka v kamenolomu. Ale snad vám tento pohled zcela zvenčí přijde vhod a doplní mozaiku dnes přednesených názorů a stanovisek.

Na civilizační vrchol a zase dolů

Proč mají přesto komunisté právo cítit se triumfálně?

Za prvé proto, že 30. let po pádu jejich moci je zřejmé, že české země dosáhly svého civilizačního vrcholu v období 60. – 80. let. Co se týče vzdělanosti, životní úrovně, majetku domácností, schopnosti realizovat velké projekty, technického pokroku, dětského zdravotnictví a dalších oblastí, velmi obtížně by se hledal měřitelný ukazatel, jehož hodnota nevrcholí právě v té době.

Za druhé proto, že po pádu předlistopadového režimu následoval prudký úpadek. Jak to před časem shrnul profesor Budil, Češi se během jedné generace změnili z národa schopného postavit jadernou elektrárnu v národ, pro který je problém zajistit záplatování dálnic. Dramatický a předtím nepředstavitelný úpadek postihl školství, vzdělanost, kulturu, průmysl, zemědělství, obranu, státní finance, národní sebevědomí a řadu dalších oblastí. Přínosy 90. let, jako např. nárůst osobní svobody nebo možnost snadného zakládání malých firem, se ukázaly jako krátkodobé. Něco podobného zažil český národ pouze jednou – v prvních generacích po Bílé hoře.

Za třetí proto, že většina lidí, kteří mají srovnání, si to uvědomuje. I když pokračující vědecko-technický pokrok zmírnil pád životní úrovně a přinesl v pár oblastech dokonce výrazné zlepšení (např. zdravotní péče o dospělé), přesto většina pamětníků hodnotí předlistopadový režim jako lepší než současný. A to i když zahrnou jeho velmi stinné stránky, které nepochybně existovaly, v tom nemá smysl si cokoliv nalhávat.

Když měl v roce 2019 výzkum veřejného mínění ukázat, že lidé preferují nový režim, bylo zapotřebí vytvořit kategorii zahrnující i lidi, kteří byli v roce 89 na středních školách. Odpovědi tehdejších dospělých by novou moc zklamali. A není to tím, že by pro starý režim horovali tehdejší funkcionáři. Naopak! Mnohem výrazněji jej preferují lidé, kteří se živilí rukama. Jak víme z jiných výzkumů, po vstupu do EU začalo příznivců starého režimu rychle přibývat i mezi voliči pravice.

Kam se schovali komunisté?

Tehdejší úspěch je do značné míry zastíněn tím, že svého civilizačního vrcholu dosáhly ve stejné době i mnohé západoevropské státy – Západní Německo, Francie, Itálie, Velké Británie, skandinávské země... V našem případě se přímo nabízelo srovnání se sousedním Bavorskem. A lidé se neptají, z čeho vyrostli, ale kde mohli být.

Komunisté by se tedy mohli cítit na vrcholu. Jenže k dovršení té radosti jedna věc chybí. Chybí komunisté.

Ano, existuje tu Komunistická strana Čech a Moravy. To ano, Ale nějak neslyším jasné slovo o tom, že panství pana Schwarzenberga a dalších bude znovu vyvlastněno. A že pokud budou ústavní soudci dělat problémy, budou vyměněni.

Nevidím snahu doplnit trestní řízení o paragraf „přestěhování sídla firmy do ciziny za účelem snížení daní“ s horní sazbou 20 let.

Nevidím dokonce ani oživení debaty o něčem tak banálním a osvědčeném, jako je právo na práci. V době fantasmagorií typu základního nepodmíněného příjmu bychom se k tomu potřebovali vrátit. A kdo jiný by měl takový prapor zvednout než komunisté?

Možná vaše strana za ty kompromisy něco dostává. Možná vám to umožní prosadit jiné věci. Možná už začínají práce na novém oplocení hranic a na obnově státních podniků. Ale jestli ne, tak jste se prodali příliš lacino. Nicméně to je záležitost vaší vnitřní debaty. To mi nepřísluší komentovat.

Chcete se pravidlům podřizovat nebo je určovat?

Ze své vzdálené perspektivy ale mohu říct, čím mi komunisté chybí. Co by v tom celém širokém spektru protisystémové opozice nemělo chybět, a co by tam komunisté mohli přinést, protože historicky ukázali, že právě v tom jsou silní.

Za prvé. Odvolám se na slavný Gottwaldův projev o „kroucení krkem“ z roku 1929. Je jasné, že na brutálním násilí nemůže být nic pozitivního. Nicméně jeden silný moment v tom vidět můžeme. Váš vůdce tehdy úplně jasně vyjádřil:

- Nepřistoupíme na vaše pravidla debaty,
- Je nám úplně lhostejné, co požadují politici a média hlavního proudu,
- Naší ambicí není nic menšího než určovat nová pravidla.

Tedy jasně se vymezit proti mainstreamu, ale i proti primitivnímu stylu, který davu říká přesně to, co chce dav zrovna slyšet, bez ambicí vytvořit nová pravidla.

K tomu patří i právo samostatně si vybírat přátele a spojence, bez ohledu na co, co diktují velká média.

Ekonomické základy zla

Za druhé. Marxisté si vždy uvědomovali, že pokud chceme zastavit nějaké zlo, je zapotřebí útočit na ekonomické základy. Bez toho je výměna argumentů k ničemu.

Třeba Zelený nový úděl. K čemu je říkat, že není možné zrušit všechny zdroje energie zároveň? K čemu připomínat, že elektromobily zasahují životní prostředí víc než automobily? K čemu připomínat, že když jsou stroje využívány desítky let, je dopad na životní prostředí nižší než při výměně každé čtyři roky? K čemu dokládat, že bezhlavé zalesňování ničí biodiverzitu? A k čemu dokládat, že krajiny potřebuje masu velkých býložravců, jinak nedokáže udržet vodu a začne degradovat? Můžete mít stovky studií a poslouchat vás bude jen málokdo, pokud bude Zelený nový úděl přinášet obrovské zisky. Víte, že už dokonce existuje HSBC Climate Change Index, na němž jsou akcie firem vydělávajících na boji s klimatickou změnou? A víte, že tento index roste rychleji než index běžných akcií? Dokud budou existovat takové zisky, a dokud se budou dokonce vyhýbat poctivému zdanění, nebude Zelený nový úděl zastaven.

Stejně tak platí, že likvidace českého školství se nezastaví, dokud bude možné na snižování úrovně výuky vydělávat. A dokud budou na českém pracovním trhu převládat korporace, které nepotřebují kvalifikovanou pracovní sílu.

Takových příkladů bych mohl uvést stovky. Obávám se, že to je ten důvod, proč konzervativci a vlastenci pořád jenom ustupují. I když dokážou zformulovat silné argumenty, stojí proti nim gigantické finanční zájmy. A oni ve své naivitě nositele těch zájmů dokonce chrání!

Třídní pohled je normální

Za třetí. Třídní myšlení. Žijeme ve společnosti, která je hluboce třídně rozdělena. To rozdělení je mnohem hlubší, než si uvědomujeme. Při některých svých přednáškách jsem studentům občas promítl fotografie dvou dívek v plavkách a zeptat se, která z nich je dcerou člena představenstva mezinárodní firmy a která je dcerou údržbáře. Naprostá většina hádala stejně! I v takových záležitostech, jako jsou tvary ženského těla, jsou naše mozky zvyklé vidět třídní rozdíly. Jak by tomu mohlo být jinak v dalších oblastech života.

Je legitimní o tom mluvit. Je legitimní konstatovat, že různé sociální vrstvy mají různé zvyklosti, různou kulturu, různé způsoby namlouvání a různé způsoby výchovy dětí. Lidem u jiných kultur je dnes umožňováno, aby si do Evropy přinášeli ty nejbizarnější zvyklosti, ale naše vlastní dělnická třída nemá právo žít jako dělnická třída. Kdo jiný by měl zvedat takový prapor než komunisté.

K tomu patří i systematická práce na tom, aby si to dole uvědomovali společný třídní zájem. Ti nahoře si už uvědomují.

Když Marx potřebuje Palackého

Za čtvrté. Pragmatismus. Komunisté byli radikální, ale to jim nebránilo pragmaticky přebírat z předcházejících režimů to, co se osvědčilo. Technické know-how buržoazních podniků obsahující stoletou tradici. Systém výuky ve školství. Nebo třeba Masarykův a Palackého pohled na dějiny. Jejich projekt národní emancipace byl svým způsobem dovršen až v těch 60. – 80. letech. Nikoliv proto, že by komunisté měli rádi Masaryka, ale proto, že ten projekt byl dobrý.

Vlastně až dnes, když prožíváme kulturní revoluci tlačенou nadnárodními strukturami a motivovanou korporátními zisky, dokážeme ten starý pragmatismus ocenit.

Za páté. Úctu k vědě a vědecký světový názor. Jasně přihlášení k osvícenským ideálům – rozumu, toleranci, svobodě, rovnosti, solidaritě.

Rozumem proti nerozumu

V dějinách sociálních konfliktů vidíme dva základní vzorce.

Jeden spočívá v tom, že dělníci rozmlátí stroje nebo že rozzlobený dav zapálí knihovnu. Lidé správně vnímají, že ty znalosti jsou používány proti nim. Ale ten výbuch vzteku jejich postavení nezlepší.

Druhý vzorec vidíme třeba u českých husitů. Když proti nim panstvo argumentuje Biblií, naučí se Bibli lépe než panstvo. Neničili techniku, ale vyvinuli novou generaci střelných zbraní. Když může každá vesnická holka sestřelit

z koně rytíře, který trénoval celý život a jehož zbroj stála jako dům v Praze – to je teprve skutečná demokracie.

Kdyby Karel Marx nepsal ty složité ekonomické věci a místo toho rozvíjel fantazijní představy o tom, jak se sešla nějaká tajná židovská společnost a jak strašlivý plán mají se světem, možná by byl úspěšnějším spisovatelem. Možná by dokonce zbohatl. Ale k žádné změně by to nevedlo.

To je aktuální zvláště dnes, kdy kolují naprosto příšerné fantazijní teorie. Máme tu stovky videí o různých absurdních spiknutích. Iracionální debatu o očkování, která nás vrací kamsi do doby upalování čarodějnic, k té se raději nebudu ani vyjadřovat. Nicméně právě v této souvislosti je zapotřebí ocenit schopnost vašeho režimu zavést povinné očkování, i kvůli záchraně „pouhých“ několika desítek životů ročně. A také zdravý rozum, který vás vedl k tomu, že jste očkovali, místo, abyste strávili několik dalších let testováním – a nechali během té doby zbytečně umírat lidi.

Zatímco část opozice fascinovaně naslouchá konspiračním fantaziím, jsou nám kradeny poslední zbytky naší země. Ne na základě spiknutí, nýbrž na základě docela obyčejné zákonitosti, že – řečeno vaším jazykem – kapitál potřebuje neustále zvyšovat zisky. Je úplně jedno, kdo s kým se sešel v Davosu a o čem mluvili. Kapitál bude ty zisky potřebovat/chtít bez ohledu na vůli jednotlivců.

Rozhodující je pohled dopředu

Mimochodem, to bylo jedním z klíčových rozdílů mezi komunistickým hnutím a jiným protisystémovým hnutím, které stálo na spikleneckých teoriích, vyprávění o židovském vlivu, „rasové vědě“ (což bylo opět fantazijní), mystických a ezotérických vyprávěnkách a hloupoučkých představách, že problémy světa lze vyřešit tím, že někdo vytluče výlohu židovského hokynáře. Všichni víme, k čemu to druhé hnutí vedlo, a že se dokonce ani proti tomu velkému kapitálu nedokázalo postavit.

Víme také, že to nebylo vždy tak jednoduché. Stačí připomenout období „buržoazních pavěd.“ A mohl bych stejně dobře přednášet o seznamu bodů, co komunisté udělali špatně. Jenže tohle si dokážete vyříkat sami. Pro mne jako sociologa i jako občana zděšeného pokusem zlikvidovat český národ je podstatné, co můžete do hnutí antiglobalistického odporu přinést:

- 1) Schopnost nekompromisního buřičského postoje.
- 2) Schopnost útočit na ekonomické základy toho, co nás ohrožuje.
- 3) Schopnost udržovat nudný racionální přístup a nepodbízet se momentálním náladám lumpenproletariátu.
- 4) Třídní přístup.
- 5) Schopnost brát si z nacionalistických a dalších hnutí to, co je vhodné a rozumné.

Oproti tomu nepotřebujeme komunisty, kteří pískají do národní hymny. Ani takové, kteří rozbíjejí normální rodiny a normální sexuální citění, aby

z vykořeněných lidí vytvořili lepší zákazníky a lepší zaměstnance. Ani fanatiky schopné zničit krajinu vlastní země kvůli nějakému šílenému celosvětovému plánu. Takové komunisty potřebuje někdo úplně jiný.

RSDr. Karel Klimša

Kam se poděli voliči levice a proč?

Videozáznam vystoupení dostupný na elektronické adrese:

<https://ulozto.cz/file/v4tMfoerw0Vg/rsdr-klimsa-mp4#!ZGH0ZQR2AzAxATHkMQD2MGpmMQL3ATqJZUqDAKqOJGE4BJZmBD==>

- Jde to s námi od 10 k 5... a už hezky dlouho
- Ptali jsme se a ptáme se PROČ levice ztrácí, PROČ se lidé od ní odvracejí, PROČ ji nerozumí, PROČ hledají někoho jiného, komu dát hlas, či ZDA jít vůbec k volbám?
- Příliš ne, některým to bylo nepohodlné!
- Ale asistovali jsme při tom všichni
- Neuměli jsme si odpovědět dostatečně jasně, zda je evropská levice a to, co přichází z EU a Strany evropské levice přínosné, nebo devastující
- Zoufale chybí teoretická a ideologická práce strany, dominuje pragmatismus
- Takže: „Co udělat, aby komunistická strana přežila své 100. výročí?“, už není jen řečnická otázka, ale praktická nevyhnutelná nutnost.

Ta otázka jistě napadne každého, když vidí VOLEBNÍ VÝSLEDKY naší strany, když slyší či čte PREFERENCE POLITICKÝCH STRAN (jakkoli tušíme, že jsou cinknuté), když poslouchá názory obyčejných lidí, jak vnímají dnešní KSČM. Není sporu o tom, že to s námi jde od 10 k 5, a už hodně dlouho!

Zaměření semináře je proto velmi správné, potřebné a naléhavé - a odpovědi na ně znepokojující. Chtěl bych přidat pár poznámek k tomu, KAM SE PODĚLI VOLIČI LEVICE A PROČ? Takové neučesané úvahy, které se mi honí hlavou.

Je třeba se ptát:

- PROČ tomu tak je,
- PROČ levice ztrácí
- PROČ se lidé od ní odtahují,
- PROČ ji nerozumí
- PROČ hledají někoho jiného, komu dát hlas
- PROČ případně váhají, zda vůbec k volbám jít

Myslím, že jsme si ty otázky moc nekladli. Vedení byly nepříjemné, nepohodlné, a tak je raději jako téma k věčné debatě nenastolovali. Ale **bez otázek není odpovědí a bez odpovědí není nápravy!!!** Těch otázek je celá řada a po dlouhá léta jich přibývá.

TGM rád říkával, že: „Státy se udržují těmi ideály, na nichž se zrodily“ => a v přeneseném slova smyslu něco podobného platí i pro strany.

A my jsme se těm původním ideálům, principům, zásadám, hodnotám... hodně vzdálili. Straně zoufale chybí teoretická a ideologická práce. To jsou ty kořeny, ze

kterých čerpá sílu, odhodlání a přesvědčení! A hladina této „spodní vody“ klesá, nahoře to schne, vadne a bují plevel.

Rudá postupně bledla, navštívil nás liberalismus, pragmatismus, některým chybí obranné látky proti eurounijním hloupostem, kterými je nasáklá i Strana evropské levice. Dříve pevná, opravdová a úspěšná levice byla zprvu nenápadně, leč stále intenzivněji rozleptávaná liberalismem, genderismem, multikulturalismem, stále ofenzivnější duhovou ideologií a kdoví, čím ještě a tomu všemu pak někteří s potutelným úsměvem říkají „neomarxismus“, byť to se skutečným marxismem nemá ani pramálo společného. Prostě čím větší hloupost, tím to je levicovější! Kdo by si kdy pomyslel, že hájit zdravý rozum a lidskou normalitu bude tak tvrdá řehole, tak těžký boj, vyžadující dokonce odvahu?

Ale pojďme zpátky ke straně!

Ten její dnešní MÁTOŽNÝ STAV je výsledkem procesů objektivního i subjektivního charakteru. Strana čelila obrovskému tlaku a působila v prostředí modelovaném mainstreamovými médií, které stavěly na hlavu a překrucovaly (a překrucují) všechno, co jen lze. Stárla a mladým s radikálními názory namísto podpory někdy naopak přivírala kyslík; místo aktivního, viditelného a vcelku i početného Komunistického svazu mládeže, vytvořila konkurenční Komise mládeže => ty mají někteří tendenci označovat za „bílé límečky“.

Dlouhodobě probíhala eroze IDEOVÁ, PERSONÁLNÍ, ORGANIZAČNÍ a v poslední době přibyla i EKONOMICKÁ NOUZE (omezující plnohodnotnou činnost!). A tak, jak se oslabovala KONDICE STRANY, vliv členské základny, tak souběžně narůstal vliv silných osobností s výraznějšími možnostmi – zejména poslanců a europoslanců, kteří mají co nabídnout a zavázat si lidi.

Probíhalo něco, co by se nepřesně dalo nazvat OLIGARCHIZACÍ STRANY; velmi zajímavě píše o těchto otázkách, o tendencích uvnitř stranické demokracie, Petr Drulák ve své knize „Politika nezájmu. Česko a Západ v krizi.“ Klima ve straně se měnilo, motivace lidí volit ji a hájit proti všem nepřejníkům sláblo; stále častěji si kladli otázku, komu to všechno vlastně slouží > primárně straně, obyčejným lidem, anebo dobrému bydlu elity?

PÁR PŘÍKLADŮ:

- Jen se podívejte jak stabilní, či strnulá je sestava našeho poslaneckého klubu, jak nepatrná je obměna této sestavy Nejdále sloužící poslanci jsou z našich řad! Poukazoval jsem na to už před řadou let, opakovaně jsem navrhoval zásadu „Dvakrát, maximálně 3x a dost!“; říkal jsem tehdy při schvalování kandidátek - k nevoli mnohých - že mi to připadá, jako by se před OH řeklo, zlatou medaili bude mít ten, stříbrnou ten a bronzovou onen, a o ty ostatní místa se poperte. Teď už vlastně jde jen o ta první místa.
- V té souvislosti si vzpomínám, jak mi někdy uprostřed svého europoslaneckého období říkal prof. Keller, že *jedno 5-tileté období v Bruselu je maximum, co zdravý lidský organismus unese*. A také ten pobyt v toxickém prostředí neprodlužoval. Já mu tehdy odpověděl, že naši europoslanci (ale

platí to i o poslancích), mají mnohem odolnější organismy a vydrželi by nejlépe nafurt (sloužit lidem a národu).

- S rozpaky lidé vnímali opakované hrátky kolem rozpočtu, kolem jeho schodku, jestli 40 nebo 50 miliard, anebo kolem položky pro armádu (ať mi nikdo neříká, že o té chystané habadůře nikdo nic netušil)
- Otázka tolerance vlády, ano či ne? Podmínky – v zásadě správné, ale měkké; 3 a půl roku jsme s tím žili, něco z toho bylo pro lidi, něco i pro poslance a jejich kamarády (...to jsou přece také lidi); a půl roku před volbami toleranční patent vypovíme ... no nevím?!
- Lidi vzrušuje každoroční folklór diskusí okolo zvyšování důchodů; říká se, že *úspěch má mnoho rodičů, neúspěch je sirotek*; a tak k navýšení se hlásí KSČM, ČSSD, SPD i Babiš; v tichosti ale projde navýšení poslaneckých platů o tolik tisíc, o kolik stovek důchodcům penze; a KSČM u toho asistuje – neplatí, že „Nejsme jako oni!“ – co je doma, to se počítá; nikdy nepřišlo to symbolické gesto, že jsme to nechtěli a tak navýšení věnujeme strádající straně.
- Členové a veřejnost zaregistrovali, že pod návrhem zákona „Rodina pro všechny“, který uspokojuje stále rostoucí požadavky komunity LGBT a oslabuje roli tradiční rodiny, je i podpis poslance Jiřího Dolejše a při tzv. 1. čtení pro něj hlasoval i poslanec Leo Luzar.
- Mnozí připomínají, že také pro různé protikomunistické rezoluce Poslanecké sněmovny – k Únoru 48, k srpnu 68, či listopadu 89 hlasoval Jiří Dolejš a ojedinele Leo Luzar a Vláda Koniček, který už působí jinde.

A ve výčtu by se dalo pokračovat. Neříkám to rád, říkám to s obavami o další osud strany. Někdy si říkám, jestli náhodou i ve stranách nejsou zabudována tzv. „kurvítka“, jako ve většině spotřebního zboží a elektroniky, aby v pravý čas zkolabovaly a bylo je třeba vyměnit za jiné. (Doufám, že vás to nepohoršilo, protože nejde o sprosté slovo, ale o terminus technicus.)

Dávám za pravdu prof. Petru Piřhovi, knězi, vlastenci a bývalému ministru školství, i když raději bych to slyšel od nejvyšších představitelů strany, který varovně říká: *„Za sebezáhubné pokládám snahy popírat biologické zákony o rozmnožování. Zákony žádané LGBT vedou ke konečné destrukci rodiny, kterou jsme sami za desítky let učinili tak slabou, že do ní stačí jen nepatrně strčit. Přitom rodina je a zůstane základní buňkou společnosti i státu“.*

Dávám za pravdu prof. Oskaru Krejčímu, který v pregnantní analýze po krajských volbách nadepsané „Smrt české levice“ říká: *„Jak si vysvětlit, že po tolika porážkách nedokážou vedení KSČM a ČSSD samy odstoupit, aby otevřely prostor naději... a že stranický aktiv neumí tato vedení odvolat a nahradit“.* Lepší by bylo, kdyby to nemusel říkat, kdyby té absurdity nebylo.

Obecně našim členům i sympatizantům vadí, že vedení strany z přesvědčení, programově a energicky nehájí to dobré z minulosti; porovnávat socialistickou minulost se současností nám dává obrovskou argumentační výhodu, ve které nemůžete prohrát, ať už jde o kteroukoli oblast národního hospodářství, či

společenského života. Ten rozvrat ekonomiky, ale i morálky je očividný. V historii se provádí „hluboká orba“ a je málo těch, co nahlas volají, že VŠECHNO JE JINAK, než říká Česká televize, další dezinformační média, pseudohistorici a pofiderní umělci. Nestor českých politologů, moudrý Zdeněk Zbořil, nedávno k takovým dechberoucím výplodům napsal: *„Třicátníci mi vyprávějí o tom, co jsem já zažil!“*

Podobně mi vadí, že si neumíme, či nechceme odpovědět jasně na to, zda je to, co přichází z Evropské unie a EP – až na výjimky – přínosné, anebo devastující. Měl bych se před tzv. evropskou levicí, ať už v tričku SEL, či frakce GUE/NGL na pozoru! Svým způsobem je dobře, že ti, kdož jsou s nimi ve styku, se ty jejich názory snaží tajit a kamuflovat. Ale i tu do jisté míry platí ono: Kdo chce s vlky žít, musí s nimi výti! => Té tzv. levici někdo prostě vyměnil, popletl směrovky. Záměrně špatně nastavil ukazatele a ona teď bloudí a blábolí přitom nesmysly. Je to prostě stále větší POPLETA.

ZATÍMCO „moderní evropská levice“ vede svatou válku za práva gejų, lesbiček, za rovnost sňatků a adopci dětí, za množství pohlaví, za nepřechylování ženských jmen, za volný vstup migrantů a péči o ně, hlásá multikulturalismus a důsledně bourá všechny tradiční hodnoty a civilizační znaky,

TAK JINÍ pochopili, že je třeba hájit životní zájmy lidí, jejich sociální jistoty, bezpečí, práva normální rodiny, národní zájmy, bránit oslabování státu a chránit morální zdraví společnosti.

Je to týden, co jsme o tomto i mnohém jiném debatovali s vám dobře známým Ľubošem Blahou a vidí to stejně: *„Dnešná ľavica na Západě opustila chlebová témata a rieši problémy, ako ich vnímajú niektoré mestské stredné vrstvy – práva zvierat, gejev, multikulti, tri záchody... a odháňa nielen robotníckeho voliča, ale aj tých, ktorým „nehraje“. Tí potom sú stále viac priťahovaní radikalizmom krajnej pravice, ktorá medzitým prevzala sociálny rozmer ľavice a je často viac antikapitalistická a antiglobalistická, ako vykolajená ľavica“.*

Něco podobného podotkla i doc. Ilona Švihlíková po polských volbách: *„Strana Jaroslawa Kaczynského bývá označovaná jako národně-konzervativní. Její ekonomická politika je ale silně levicová. Využívá toho, že se levice v Polsku zdiskreditovala kooperací s liberalismem“* a prof. Jan Keller v komentáři „Na slepé koleji“ popisuje, jak *„část levice zanevřela na dělníky a zaměstnance, kteří se ochotně začlenili do konzumní společnosti... a z trucu i bezradnosti začali její teoretici hledat nového revolučního aktéra. Nalezli ho mezi lidmi žijícími na okraji společnosti, jindy mezi sexuálními, kulturními, či etnickými menšinami, další pak mezi migranty. O těch všech se soudilo, že na rozdíl od dělníků, kteří zklamali, budou imunní vůči svodům buržoazní kultury. Žádná ze zmíněných menšin se ale proti kapitalismu nevzbouřila. A tak zatímco socialisté nemají program, nová levice stále marně čeká, až se sexuální menšiny ruku v ruce s muslimskými migranty vzbouří proti systému. Pravice sice levici občas škádlívá přívlastkem neomarxistická, ve skrytu duše však musí být z jejího počínání přímo nadšena. Je to radost mít za politického protivníka někoho, kdo se sám odstaví na slepou kolej“.*

A když sáhnu mimo levicové intelektuály, můžu ocitovat komentátora Lidových novin a ČRo Jana Macháčka: „...s tím, jak se na Západě rozmáhá pokrokářství spojené s kulturou rušení a zakazování, s politickou korektností, genderismem, vypjatým antirasismem, multikulturalismem, podporou LGBTQ+ a podobně, tím bude narůstat počet lidí, kterým se konzervativní Rusko bude jevit jako OSTROV NORMALITY“.

Za dvěma jsou volby

Prof. Oskar Krejčí v nedávném rozhovoru, který v pravidelném 14-ti denním cyklu poskytuje časopisu !Argument říká: „Máme se na co těšit, přichází generace odchovaná Českou televizí, vykořeněná z národních tradic, na dálkové ovládání...“ a na adresu KSČM uvedl: „V. Filip byl zvolen před 16 léty (1.10.2005) do čela strany a ta od té doby jde víceméně setrvale dolů, ale jeho vedení trvá... Vedení strany je kryto mainstreamem... Strana je nečitelná... Levice je v kádrové krizi... Opoziční potenciál sesbíralo SPD.“ Tolik prof. Krejčí!

A nakonec malou poznámku

Na posledním zasedání ÚV koncem května v Praze jsem zareagoval na opakovaně vyslovený názor poslance Jiřího Dolejše: „Je trapné, že se ve straně šilhá po nahnědlých subjektech typu SPD či Aliance národních sil.“ Řekl jsem tam: „Byl bych opatrnější a zdrženlivější s tím nálepkováním, sami jsme si ho užili dost“.

Příměš oné barvy by se dala najít spíše u KDU-ČSL, ODS, TOP 09 i části ČSSD (M. Marxová-Tominová), kteří neodmítali pozvání na sjezdy Sudeťáků a jiné jejich akce. Neslyšel jsem od J. Dolejše a jiných, protože zvláště před eurovolbami to znělo z více našich úst, že by je z nahnědlosti takto hlasitě a vytrvale obviňovali, ani že by z téhož vinili a pranýřovali EU a EP, kteří projevují nezměrnou shovívavost k veřejným aktivitám fašistických pohrobků na Ukrajině, v Pobaltí apod. Doba si žádá spíše stmelovat vlastenecké, národně orientované síly, se kterými máme velkou část názorů blízkých, než vyvolávat rozmíšky a častovat se pomluvami a nálepkovat se => **Bylo by dobré to pochopit!**

Je čas usilovat o dobrý, důstojný výsledek ve volbách - svým způsobem se hraje o všechno – a pak se dát do záchrany a obnovy strany, jejího komunistického charakteru.

Jak kdysi výstižně řekl slovenský básník, kulturní činitel a politik Miroslav Válek: **„Možno nebudeme všetci vinní. Ale všetci budeme zodpovední!“**

Ing. Pavel Posolda

Pohled projektového manažera na Levici.

Videozáznam vystoupení dostupný na elektronické adrese:

<https://ulozto.cz/tamhle/wnG1K29oBkYg/name/Nahrano-14-7-2021-v-10-23-51#!ZGN2MQR1Z2V0AQpmZzMyBTVIAzDmM1yeDwIID2yeFatmMQpj>

- Proč inženýrský přístup v politice
- Definice Levice na základě jediného kritéria – rozevírání nůžek mezi Kapitálem a Prací
 - Problém definice Levice. Rozdíl mezi ideovou a marketingovou politickou stranou.
 - Proč je trend rozevírání nůžek mezi Kapitálem a prací základním problémem dnešní formativní doby.
 - 150 nejbohatších českých rodin jako vzorek celosvětového trendu Kapitálu (Převažují ti co ho zdělili nad těmi, co ho vytvořili / Kapitál ztrácí svoji hodnotu jako zdroj nekonečného růstu. Není co prodat a není co koupit / Pákové efekty – vlastní zdroje+úspory domácností+virtuální zdroje. Trend od kapitalizmu zisku ke kapitalizmu renty. / Podíl asociálních psychopatů. / Elysium jako výsledek trendu rozevírání nůžek mezi kapitálem a prací)
 - Proč je důležitá definice sedmi sociálních skupin podle Standinga. Průmysl 4.0 jako nástroj kapitalizmu renty bude likvidátor příslušníků skupin „elity“, „salary“ a „profesionálové“
 - Společenský přelom jako projekt. Posloupnost kroků
 - Levice – hnutí které nedělá kompromisy v boji proti rozevírání nůžek mezi kapitálem a prací
- Jestliže chceme změnit svět – musíme změnit svoji rétoriku. Ve světě sociálních sítí se ztrácí „kolektivní paměť“, podstatou sdělení je příběh.
- Nebezpečí „kavárny“, tentokrát na levici
- Pár poznámek k „nové aristokracii“. Generace mileniálů a generace zet vytlačuje husákovy děti
- Jak provést Restart

Doslov - shrnutí

Co přinesla živá vystoupení ... dospěli jsme v Semináři k odpovědi na základní otázky:

- Jaký je charakter současné levice? a
- Jaké má možnosti?

Za těmito obecnými se pak nabízela a zaznívala otázka konkrétní: Jaká je a jaké možnosti má současná KSČM?

Pokusme se o hledání odpovědi na seminární otázky v projevech vystupujících hostů, tak jak šly za sebou.

Radim Valenčík své vystoupení postavil na odpovědích k sedmi vstupním otázkám. Přednesl principiální charakteristiku pojmu levice, ale také pravice! Charakterizoval příčinu současné obecné krize levice, přičemž použil připomenutí „definice“ komunismu (*společnost v níž svobodný rozvoj každého individua je podmínkou rozvoje všech – viz Komunistický manifest 1847*) v protikladu k odtržení levice od teorie až do úrovně ztráty vůle k revoluční teorii. Důsledkem je ztráta cíle levice a její „přizpůsobení se“ pravicovému vládnutí snížením své kvality přechodem na pozici politického marketingu v domněnání, že třídní boj je překonanou pojmovou kategorií (pozn.: Nic nemůže být větším omylem!). Cestou z krize tedy musí být obnovení schopnosti vytvářet třídně levicový program a jeho aktivní prosazování. Škoda, že záznam je zkrácen o vyústění krátké diskuze o pojetí svobody ve smyslu komunistického manifestu v tom, že svoboda musí být uvědomělá .. což předesílá potřebu teorie a vzdělávání!

Karel Klimša otevřel své vystoupení také s tím, že bez otázek není odpovědí. Při pátrání po důvodech volebních ztrát levice obecně a KSČM konkrétně zjistil, že nejen veřejnost, to znamená voliči a mezi nimi sympatizanti stejně jako řada členů negativně vnímá dlouhodobou neochotu vedení zabývat se otázkami, na něž lze očekávat nepříjemné odpovědi. To částečně vysvětluje již dříve zmíněnou absenci vzdělávání, Klimša velmi postrádá teoretickou a ideologickou práci mezi lidmi. Vládne a je podléháno liberalismu, pragmatismu, multikulturalismu, genderismu, ... a to vše dohromady někteří z hlouposti nazývají neomarxismem (pozn.: a někteří to mají dokonce za marxismus..) Mdlé vedení strany a poslanecký klub připouští jen nepatrnou obměnu, praktikuje orientaci na působení v parlamentu a jinak politiku nezájmu. Chybí jasné vymezení, zda evropská levice a to, co přichází z EU a Strany evropské levice, je přínosné nebo devastující. V důsledku probíhá ideová, programová, personální eroze a již i ekonomická nouze. Někteří poslanci (KSČM) dokonce aktivně podporují rezoluce odsuzující předpřevratovou historii a současně odsuzují a hanlivě nálepkují strany a hnutí s vlasteneckým zaměřením. Přitom jen z porovnávání současnosti se socialistickou minulostí přináší pro praktickou agitaci i teoretickou práci obrovské množství námětů a pevnou půdu pod nohama pro cestu k obnovení spojitě levicové fronty a komunistické tváře KSČM?

Své vystoupení zakončil hlubokomyslným výrokem Miroslava Válka, odkazujícím na budoucí pohled na naši současnost: **„Možno nebudeme všeci vinní. Ale všeci budeme zodpovědní!“**

Věra Klontza-Jaklová poukázala na to, že z existující krize celé globalizované kapitalistické společnosti může levice získat vše, ale musí přestat stále opakovat postupy, které se již ukázaly neúčinnými. (*pozn. komentátora: Při pohledu na historii svých stále aktuálních úspěchů je v této praxi právě KSČM docela zběhlá a navíc se zdá, že vedení nehodlá na této praxi nic měnit*) Důrazně připomněla, že podstatou současné krize jsou stále třídní rozpory! Jde o střet zájmů vládnoucí elity a pracujících složek společnosti, který spěje ke globálnímu kolapsu podle stejných znaků, které provázely zániky dřívějších civilizací (*pozn.: Téma je zpracováno například ve stále dostupné publikaci prof. Miroslava BÁRTY – Sedm zákonů*). Podrobila v této souvislosti oprávněně kritice absenci podpory vědeckého přístupu ze strany KSČM, které, bohužel stejně jako naší levici obecně kromě toho (či snad v důsledku) chybí i adekvátní stranické politické vzdělávání. Jaklová konstatovala, že pro levici není cestou z krize parlamentarismus, ale lidové hnutí v čele s uvědomělou menšinou! (KSČM?) Jde o třídní boj za zájmy těch, kteří jsou kapitálem vykořisťováni. Menšinou, která se stává vůdcem většiny na základě svého vědecky podloženého uvědomění a aktivního projevu!

Josef Skála se s plným pochopením účastníků v horkém odpoledni díky cestovním peripetiím omluvil za zkrácený projev, nicméně přesto k tématu vyslovil to zásadní: KSČM, která se stále snaží představovat jako vůdčí subjekt české levice je v bezprecedentní krizi.

Stojí však za to přečíst si jeho připojený text, ve kterém pak (mimo jiné) ve shodě s dalšími poukázal na zásadní příčinu současné neradostné bilance podpory „vůdčí“ KSČM ve společnosti, kterou je opuštění pozice radikální opozice vůči vládnoucí pravici (či spíše symbiotickým slepencem liberální a neoliberalní pravice, popř. tzv. neomarxistické - čti *antimarxistické* „levice“). Apeluje na hledání široké spojenecké síly všech, kteří nejsou spojeni s kapitálem, fašismem a nacismem.

Vůdčí KSČM musí být nejradikálnější vykladač národních zájmů (ve smyslu vztahu k výrobní prostředkům), musí spolupracovat se všemi z české opoziční scény, kteří prosazují naše národní zájmy. Odbourat ze spolupráce vše, co je špatné při součinnosti vůči tlaku nadnárodního kapitálu na pracující, kteří nevlastní výrobní prostředky. KSČM sama k tomu musí přejít z pozice strany marketingové na pozici strany programové, což ovšem předpokládá schopnost vytvoření levici spojujícího programu!

Petr Hampl využil a odkázal na obsah své knihy Prolomení hradeb při vyslovení otázky, kde jsou příčiny obecného civilizačního úpadku z vrcholu v 70. a na počátku 80. let minulého století, přičemž se to plně vztahuje i na Českou republiku (*pozn.: období budování socialismu!*) Konkretizoval, že český národ byl v této době na vrcholu národního života co do vzdělanosti a rozvoje osobností. Pak nastal ve společenském životě úpadek. Dosud názorově jednotná společnost se rozdělila v pohledu např. na rodinu, na budoucnost, na národ.

Příčina tkví v tom, že „elity“ se dnes jinak formují a necítí se být čímkoli spjaté s „těmi dole“. Tkví v nástupu vypjatého individualismu, doprovázeného rozpadem „rodinných pout“, v tlaku na přerušování kontinuity, odpoutání od minulosti před zlomovým obdobím. Příčinou je změna formování příležitostí v důsledku dosažení

nové úrovně nerovnosti za současné planetární globalizace kapitálu. Vysvětlující podstata je ovšem stále třídní, existence třídních zájmů. Jak porazit kapitalismus, na čem zformovat novou funkční levici? Útokem na ekonomické základy!

Neobvyklou částí vystoupení bylo sdělení pěti atributů, za které si předlistopadový socialistický režim zaslouží úctu, v souhrnu „proč svět potřebuje komunisty“. (Pozn.: a bez jejichž obnovení se na hrot usilování o změnu nelze vrátit.)

Pavel Posolda vysvětlil jazykem projektového manažera co, jaké politické subjekty či osobnosti lze za levici považovat a které naopak ne, byť i mohou být „majnsrtímově“ za levici označované. Typickým příkladem ne-levice, jen pouhého marketingového zájmového slepence je například ČSSD.. Atmosféru uvažování o pozici KSČM odlehčil skvělým bonmotem: „KSČM je strana s komunistickým názvem, nekomunistickým programem a antikomunistickým vedením“ (pozn.: bohužel výstižné).

O problematice definování levice se vyslovil z pohledu jediného kritéria – vztahu k rozevírání nůžek mezi Kapitálem a Prací (pozn.: Ilona Švihlíková). Charakterizoval vnitřní proměny Kapitálu, jejichž pochopení zakládá efektivní boj proti němu. Nejbohatší rodiny (jako českých 150 – viz Forbes) se již vydělily z normální společnosti. Většina si totiž kapitál sama nevytvořila, ale pouze jej zdělila, nemá tedy ke kapitálu vztah. Nashromážděný kapitál svou výší ztrácí svoji hodnotu (množství nahromaděného-zděděného majetku je tak velké, že jej vlastníky nelze stihnout smysluplně užít). Kapitalismus se změnil v kapitalismus těžení renty, přičemž hromadění majetku je směřováno k hromadění moci.. Vznikla nová aristokracie.

Jak tedy charakterizovat levici v tomto proměněném kapitalismu? „Je to politický subjekt, který programově, ideově a ve všech svých praktických krocích bojuje proti tomuto trendu.“ Změna je přitom možná pouze revolucí, revolučním postupem a pokud se levice nevrátí k tomuto principu, bude i v ČR „vymazána z mapy“. Na revoluci lze přitom nazírat jako na projekt, produkt projektového řízení. Pozn.: Tohoto řízení ale současná levice a konkrétně KSČM není schopná. Z hlediska efektivní aktivity pouze existuje.

Na závěr

Pokusím se nyní o závěrečné rámcové shrnutí. Splnil V. Brněnský odborný seminář svůj účel, padly odpovědi na vstupní otázky? Domnívám se, že ano, byť nejsou potěšující. Dozvěděli jsme se, že současná (nejen česká) levice je paralyzovaná, nepřiliš komunikující navenek i uvnitř, bez sjednocujícího programu a víceméně bezbranná, protože odtržená od teorie a vzdělávání.

Dozvěděli jsme se však také, co je třeba dělat a to je potenciál obrození, který jsme zejména komunisté přímo povinni aktivně uchopit a – realizovat. Je to naší historickou odpovědností!

Čest práci,

Václav Fišer